CĂTĂLIN ZELEA CODREANU

IN MEMORIAM

CRATER

CĂTĂLIN ZELEA CODREANU

IN MEMORIAM

CĂTĂLIN ZELEA CODREANU

IN MEMORIAM

Motto "E adevărat că după moartea lui ne-am simțit mai singuri.
Dar, cu excepția lui Iisus, nici un mort nu a fost mai prezent între cei vii."

Constantin Noica

Corneliu Zelea Codreanu
13 septembrie 1899 - 30 noembrie 1938
Amintiri şi Culegeri

Se împlinesc o sută de ani, când la 13 septembrie 1899 pe meleagurile Patriei noastre a apărut o stea, un Luceafăr. Acest Luceafăr ai fost Tu, Corneliu!

Te-ai născut ca lumina Ta de Luceafăr să lumineze deapururi peste scumpa noastră Românie. Cu cât ai fost mai mare şi mai strălucitor, cu atât au fost mai crunte şi mai nimicitoare oştile întunericului. De aceea au hotărât să dispari din calea lor. Ți-au ucis Trupul nu însă şi Sufletul. Tu nu ai fost ucis ca să mori, ci ai murit ca să trăieşti. În fiecare clipă, în fiecare moment greu prin care trecem, Te simțim aici printre noi. Sufletul nostru Te cheamă, Te aşteaptă.

Privesc la Icoana Ta de pe perete şi sufletul mi-e plin de dorul Tău Corneliu. Mi-ai fost frate mai mare, dar mi-ai fost şi Căpitan!

Ca frate te am în amintirea mea, de când eram amândoi bolnavi de febră tifoidă şi zăceam alături, pe patul acela de lemn din suftageria mică de la Huşi şi cu câtă dragoste mă protejai. Poate atunci s-a legat între noi acea dragoste frățească ce ne-a unit în viață şi după moarte.

Tataia, în acel timp, era mobilizat pe front, pe linia Oituzului.

Mamaia, această mamă a şapte copii era acasă, aici la Huşi. Muncea mult, ținea toată gospodăria şi avea grije de noi

toți copii.

Tu Corneliu erai elev la Liceul Militar "Mihai VIteazul" de la Mănăstirea Dealului. Acum erai în vacanță şi erai principalul sprijin în gospodărie. Muncă multă la vaci, la cai şi în întreaga curte şi vie. Mamaia se culca seara ultima şi se trezea prima în jurul orei trei. Deşi eram copii mici puneam şi noi mâna şi ajutam, fiecare după puterile noastre, la toate treburile casei.

Dar a sosit momentul cel mai grav, care ne-a făcut să trăim cele mai emoționante clipe. Era noaptea târziu şi se trăgeau clopotele la toate bisericile din micul nostru oraş Huşi. Toată lumea ieşise în stradă. Se decretase starea de război. Un toboşar de la primărie bătea toba şi anunța mereu: "Români, România a intrat în război alături de Franța şi Anglia împotriva Gemaniei, trăiască România Mare". Deşi eram copil am trăit acel moment emoționant, pe care nu l-am uitat şi nu îl voi uita nici după ce voi închide ochii. Unii plângeau, nu ştiu dacă de bucurie sau de îngrijorare. Tinerii strigau "Trăiască România Mare" şi cântau în cor, mergând pe străzi, "Deşteaptă-te Române" şi "Pe-al nostru steag e scris Unire". Era un entuziasm de nedescris ce mi-a rămas întipărit în sânge şi în suflet şi ni se va şterge niciodată.

Nu peste multă vreme primim vestea ca tataia comandant de companie în Regimentul 25 Infanterie Vaslui a fost rănit în luptele de la Soveja. Durere mare şi îngrijorare pentru noi toți, cei de acasă.

După câteva zile Corneliu se hotăreşte să plece pe front, la tataia. Îmi amintesc şi acum plecarea lui. Îmbrăcat în uniforma de elev a Liceului "Mihai Viteazul" avea în spate o raniță deasupra căreia era o pătură făcută colac. Îi conducem la poarta, noi toți copii şi mamaia. Moment foarte emoționant. Eu în grabă am cules câteva caise să le dea tataii. Ne-a îmbrățişat pe toți, după care a plecat hotărât spre gara ce nu era prea departe. Noi ceilalți şase copii ne-am strâns în jurul mamaii din ochii căreia picurau pe ascuns câteva lacrimi. L-am urmărit până departe şi

am intrat apoi în curte. Mamaia s-a închis în camera ei să se roage pentru tataia și pentru Corneliu. Noi ceilalți copii eram triști, ne gândeam la rana tataii şi eram îngrijorați pentru Corneliu. Ne străduiam cu toți să o ajutăm pe mamaia şi să înlocuim pe cât posibil aportul pe care îl aducea Corneliu în gospodărie. Eu însă îi simțeam mult lipsa, parcă aşteptam mereu să apară de undeva, să mă urce într-un pom să-i culeg o pară, un măr sau o caisă. Dar timpul trecea cu toate grijile şi durerile ce le aveam.

Nu peste mult timp ne pomenim la poartă cu mai multe căruțe, trăsuri şi chesoane, din care au coborât mai mulți ofițeri şi soldați ruşi care, fără să ne întrebe sau să spuie ceva, au deschis porțile şi au năvălit în curte şi în grădina cu trăsuri şi căruțe. După puțin timp a venit un funcționar de la primărie şi i-a spus mamaii că ruşii au hotărât să-şi instaleze în casa noastră un comandament militar şi i-a cerut să ne mutăm cu toată familia la via noastră de la pădurea Ochi, situată la cca. 2 km distanță.

În această situație, am luat caii, vacile şi tot ce am mai putut şi îmbarcați în două căruțe am plecat, la vie. Ne-am înghesuit cu toții în două mici camere şi în tindă. În bucătărie stăteau un bătrân şi soția sa care ne ajutau în gospodărie.

De pe front, de la tataia, nu primisem încă nici o veste. Auzeam însă că sunt lupte grele. Într-un târziu, a venit ordonanța tataii şi ne-a spus că acesta este rănit şi îngrijit de Corneliu, că a refuzat să predea comanda companiei şi să fie internat în spital şi că în curând va pleca din nou la luptă.

Fratele meu Corneliu a vrut să rămână alături de tataia şi a cerut să se înroleze ca soldat, să lupte pe front. Dar comandantul regimentului, colonelul Piperescu nu i-a permis întrucât nu avea vârsta necesară pentru a fi înrolat. Totuşi i s-a permis să mai rămână să-l îngrijească pe tataia. Luptele deveniseră din ce în ce mai aprige, mai grele şi într-o zi comandantul regimentului i-a ordonat să plece acasă. Corneliu nu a avut ce face şi a trebuit să plece. Şi astfel, într-o seară, ne-

am pomenit cu el, aici la vie, la pădure. Pentru noi toți și pentru mamaia a fost o mare bucurie, dar de scurtă durată. Corneliu aplecat la Botoşani pentru a-şi continua studiile la liceul "Mihai Viteazul" ce era evacuat acolo şi unde întreg oraşul era ca sub o ocupație rusească.

La Huşi, la via de la Ochi, o duceam din ce în ce mai greu. Muncă multă şi mână de lucru puțină. Ne bazam numai pe bătrâni şi femei, tinerii fiind recrutați sau pe front. A venit toamna. Am cules merele, perele, nucile şi le-am pus la adăpost. Mai greu a fost culesul viei, fiind un an cu recolta bogată. Timpul rece şi apoi iarna începuse să-şi arate colții. Lupii, care erau mulți şi umblau în haite, ne dădeau mereu târcoale pe la grajdul cailor şi vacilor. Noaptea urletele lor ne înfiorau, ne îngrozeau. Aveam o armă de vânătoare cu care se mai trăgea câte un foc. Fratele meu Horia avea o armă ce se încărca pe țeavă, dar terminasem şi praful de puşcă şi capsele. În Huşi, din cauza lupilor, ne era frică să mergem după cumpărături. Într-o noapte lupii au mâncat un vițel cu care ne jucam noi. Am suferit foarte mult mai ales că mama lui mugea jalnic, chemându-l. Pentru alungarea lupilor, fratele meu Horia inventase altceva. De streaşina casei atârnase o tablă în care bătea mereu cu o bucată de fier şi care putea fi manevrată şi din casă.

A venit primăvara, apoi vara, dar au trecut repede. Totdeauna ce-i bun şi frumos se pare că trece mai repede. Eram în plină toamna. Frunzele unor pomi au început să îngălbenească şi apoi să cadă, formând în jurul lor covoare multicolore. Auzeam că în Rusia a început o mare revoluție, că țarul, familia lui şi multe sute de mii de oameni au fost uciși. Într-o zi mergând călare la manutanța armatei ca să ridic rația de pâine, ajungând în fața casei noastre din Huşi am văzut că trăsurile şi căruțele erau încolonate pe stradă gata de plecare. Am mai văzut cum soldații ruşi cărau din casă fel de fel de pachete. Niște vecini mi-au spus: "du-te repede şi spune mamei tale că ruşii pleacă". În galopul calului am ajuns la vie şi i-am spus mamii şi celorlalți

ce se întâmplă. Un om din curte a înhămat la căruță şi am plecat, toată familia, acasă la Huşi. Ruşii, în mare grabă, plecaseră lăsând casa ca după un mare cutremur. Fiecare rus a luat ca amintire tot ce a dorit. Lacătele de la pivniță erau tăiate şi butoaiele de vin sau de rachiu erau absolut goale. Oamenii spuneau că totuşi s-au purtat bine în oraş şi că la plecare afirmau că "pleacă acasă în Rusia să lupte împotriva bolşevicilor".

Nu acelaşi lucru s-a petrecut şi în alte oraşe cum ar fi de exemplu, Botoşanii. Acolo ruşii erau beți şi zăceau pe stradă. Au prădat oraşul şi l-au incendiat şi spuneau că pleacă în Rusia să lupte alături de armata roşie. În afara elevilor liceului militar "Mihai Viteazul", în oraş nu erau alte unități militare. Peste tot împuşcături şi țipete. În această situație foarte grea Corneliu a luat conducerea elevilor liceului militar, care au dezarmat soldații ruşi care mai erau şi ajutați de numeroşi civili au salvat oraşul de la jaf şi de la un incendiu devastator.

În toamna acelui an, 1918, elevii liceului militar "Mihai Viteazul" au fost nevoiți să-şi urmeze studiile pe la alte licee şi astfel Corneliu a absolvit ultima clasă la Liceul "Cuza Vodă" din Huşi. Aici Corneliu îşi trăieşte prima experiență politică în pădurea Dobrina, unde împreună cu un grup de 20 de colegi pune în discuție felul în care vor acționa tinerii în cazul în care Rusia ar deveni o primejdie reală pentru destinul României. Tot aici, la liceul "Cuza Vodă" întemeiază societatea "Mihail Kogălniceanu", societate care există şi astăzi.

În toamna aceluiaşi an 1919 se înscrie la Facultatea de Drept din Iaşi şi pentru a-şi asigura existența se angajează ca pedagog la Şcoala de Arte şi Meserii. În martie 1920 mare grevă la atelierele Nicolina - comuniştii arborează steagul roşu şi rup portretul regelui Ferdinand. Corneliu organizează o manifestație națională şi în fruntea a câtorva sute de participanți cântând "Deşteaptă-te române", rupe drapelul roşu şi înfige pe turnul atelierelor Tricolorul Românesc. În aceeaşi zi s-a petrecut acelaşi lucru şi la Regia Monopolului Statului.

Tot în luna martie 1920 are loc primul Congres al Studenților din România întregită şi Corneliu este ales Preşedintele Studenților Creştini din România.

În luna noiembrie 1920, profesorii din Iaşi, în frunte cu C. I. Parhon, hotărăsc deschiderea cursurilor universitare fără un serviciu Divin. Corneliu cu un grup de studenți, împreună cu muncitorii Vladimir Frimu şi Pancu-Iaşi se opun baricadând intrările în facultate. Comuniştii încearcă o contraacțiune dar aceasta este înfrântă. Universitatea se deschide mai târziu, după celebrarea serviciului divin.

În luna mai 1922, Corneliu desființează Centrul studențesc Iaşi şi inființează "Asociația Studenților Creştini". În martie 1923 Corneliu este arestat şi după şapte zile de anchetă este eliberat. În acelaşi an, profesorul A. C. Cuza împreună cu profesorii Sumulesnu, Găvănescu şi Ion Zelea Codreanu precum şi cu Corneliu Zelea Codreanu înființează "Liga Apărării Naționale Creştine".

La Congresul studențesc din 25 august 1923 sub preşedenția lui Ionel Mota se constituie un comitet de acțiune şi luptă împotriva partidelor politice alcătuit din Ionel Mota, Tudor Popescu, Ilie Garneată şi Corneliu Zelea Codreanu şi se hotărăşte ca ziua de 10 decembrie să fie ziua oficială a studenților. Ulterior întregul comitet şi Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Leonida Bondac, Nicolae Dragoş, Dănulescu şi C. Zelea Codreanu sunt arestați şi depuşi la închisoarea Văcăreşti sub invinuirea de complot. Aici la 8 noiembrie 1923 se înființează "Frațiile de Cruce". Judecați în martie 1924, "complotiştii" sunt achiați şi eliberați. În timpul procesului Ionel Mota îl răneşte prin împuşcare, pentru trădarea camarazilor săi pe Vernichescu, cu un revolver adus la tribunal de vărul său Vlad. Deci acesta nu a fost asasinat.

În luna mai 1924 Corneliu Zelea Codreanu hotărăşte ridicarea căminului studențesc de la Râpa Galbenă din Iaşi, pe un teren donat de inginerul Bejan. În acest scop s-a deschis la

Ungheni, pentru fabricarea cărămizilor, prima tabără voluntară din lume. Anul 1924 a fost un an plin de întâmplări uneori dureroase. La grădina de zarzavat a D-nei Ghica au fost arestați și schingiuiți 50 de studenți. Printre arestați erau și cele două surori ale mele Silvia și Iridenta, ambele studente la Drept.

În vara aceluiași an 1924 se țin întruniri de protest împotriva nelegiuirilor comisarului de poliție Manciu. Iau cuvântul profesorul A. C. Cuza , profesorul Sumuleanu și alții. La 25 octombrie 1924 se judecă procesul intentat lui Manciu de 18 părinți ai căror copii au fost schingiuți de polițai. Corneliu pledează pentru apărarea studenților. Procesul s-a judecat la Judecătoria Ocolului II din Iași și Manciu este achitat. La ieșirea din sala de judecată Manciu cu revolverul îndreptat spre Corneliu îl amenința cu împușcarea. Corneliu văzând situația grea în care se găsea scoate la rândul lui revolverul, îl împușcă mortal pe Manciu și rănește doi comisari: Clas și Husanu, după care depune arma și se predă procurorului.

A urmat apoi procesul care inițial trebuia să se judece la Focșani. Dar Guvernul văzând simpatia și dragostea față de Corneliu mută procesul la Turnu Severin, un oraș oarecum cosmopolit. La 20 mai 1925 începe judecarea procesului, care se încheie la data de 26 mai cu verdictul de achitare. Am avut bucuria să fiu și eu la Turnu Severin în acele zile fiind găzduit la familia Ioanid. În fața tribunalului, unde s-a judecat procesul era o lume imensă venită din toată țara. După achitare Corneliu a fost scos pe brațe din sala de judecată.

După proces am plecat la Huși, iar Corneliu la Iași unde s-a logodit cu Elena Ilinoiu. Nunta a avut loc la Focșani la 14 iunie 1925. Cu o zi înainte a venit la Huși un student trimis de Corneliu care m-a luat pe mine și pe fratele meu - Decebal - și ne-a însoțit la Focșani unde am locuit la familia Cristache Solomon. În ziua nunții, care se oficia la Crâng, mult în afara orașului, o lume imensă venită din întreaga țară și mulți chiar din străinătate. Nunta a durat mai multe zile. Focșenenii au adus

multe butoaie cu vin şi la tot pasul erau grătare unde de frigeau fel de fel de fripturi. Toate erau absolut gratuite, era darul focşenenilor. Nunta a fost filmată atât de cineaşti români cât şi de străini, dar toate filmele au fost confiscate şi apoi distruse.

Din Focşani în ziua nunții a aplecat spre Crâng un nesfârşit convoi de care, căruțe şi trăsuri împodobite cu scoarțe românești, flori şi drapele. În jurul convoiului mergeau călări tineri îmbrăcați în frumoase costume naționale. Capul coloanei ajunsese la Crâng, depărtare de 3-4 km, în timp ce în oraş se mai găseau încă ultimele vehicule. Am auzit mai târziu că la nuntă ar fi fost cu mult peste 100.000 de mii de oameni. După nuntă întreaga familie ne-am întors la Huşi însoțiți de mulți prieteni. Corneliu a ținut foarte mult să facă slujba de cununie, desigur mai simplă, la Biserica Sf. Nicolae unde slujea părintele Hagiu, un vechi prieten al familiei.

După câteva zile Corneliu şi Lilica însoțiți şi de mine am plecat la Băile Herculane unde eram invitați de familia Martalog, ce aveau o vilişoară cu 4-5 camere. Oameni modeşti dar cu mult suflet românesc. După război au fost ucişi atât tatăl cât şi fiul, locotent activ în armată, fiind bănuiți că au legături ce cei din munți. Într-o noapte au venit să-i aresteze. În grabă s-au urcat pe acoperişul casei unde au fost ciuruiți de gloanțele ucigaşilor la picioarele cărora au şi căzut.

După plecarea de la Băile Herculane am fost invitați de comandantul unui vapor la o călătorie pe Dunăre până la Giurgiu. Acolo, în port, Corneliu a fost primit cu drapele şi flori. A fost o primire neaşteptat de frumoasă. Am fost conduşi până la gara Giurgiu de unde am plecat la Bucureşti. De aici, din Bucureşti, am luat trenul spre Iaşi. Eu am coborât la Crasna şi apoi acasă la Huşi, Corneliu şi Lilica au continuat până la Iaşi.

La 13 septembrie 1925 se pune piatra de temelie a căminului studențesc de la Râpa Galbenă din Iaşi. Veneau ajutoare din toată țara, sub toate formele - bani şi alimente. Ce m-a impresionat foarte mult şi nu pot uita nici astăzi, a fost

grupul de țărani basarabeni din județul Cahul care au adus în două căruțe saci cu mălai, un sac de fasole, slănină afumată şi fel de fel de zarzavaturi.

În vara anului 1926 profesorul A. C. Cuza a fost lovit de doi evrei în apropiere de locuința sa. Imediat studenții şi cei care lucrau la căminul de la Râpa Galbenă au organizat o demonstrație de protest pe Lăpuşneanu şi pe străzile din apropiere. Evreii ne-au aşteptat înarmați cu ciomege şi s-a produs o încăierare în care s-au spart numeroase geamuri şi vitrine. A intervenit poliția şi jandarmeria, care au făcut arestări. Printre cei arestați am fost şi eu fiind găsit cu o lopată în mână. Toți cei arestați, printre care Mironovici şi Banea au fost depuşi la închisoarea Galata. După 13 zile am fost judecați şi achitați. Cei doi evrei au fost condamnați la 3 luni închisoare şi plata despăgubirilor tuturor acelora cărora li s-au spart geamurile. Aceasta a fost prima mea întâlnire cu puşcăria.

Corneliu şi Lilica erau în Franța la Grenoble pentru doctorat. În această toamnă L. A. N. C., în urma unor intrigi s-a scindat. O parte a rămas cu A. C. Cuza iar cealaltă a format o altă ramură în care se regăseau profesorii Sumulesnu, Găvănescu şi tatăl meu. Corneliu a fost chemat din Franța şi a încercat să aplaneze situația dar nu a reuşit. Toate încercările au fost zadarnice.

La 24 iunie 1927 grupul "văcăreştenilor", Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Mota, Ilie Gărneată, Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu, întemeiază la Iaşi, "Legiunea Arhanghelului Mihail". Icoana Arhanghelului Mihail era depusă la Biserica Sf. Spiridon de unde a fost adusă la Căminul Studențesc de la Râpa Galbenă. În aşteptarea lor erau mulți copii şi tineret. Dinspre Lăpuşneanu au apărut mai întâi Ionel Mota şi Corneliu Georgescu ducând în brațe icoana, a urmat apoi Radu Mironovici, cu un mare drapel tricolor, iar în urma acestuia veneau Corneliu Zelea Codreanu şi Ilie Garneata, toți îmbrăcați în frumoase costume naționale. În urma lor veneau mulți studenți

şi altă lume mai mult curioasă. Au intrat în cămin mai întâi Ioncl Mota şi Corneliu Georgescu, care au aşezat cu multă evlavie icoana pe o măsuţă. Apoi au intrat Radu Mironovici, Ilie Garncata şi Căpitanul. S-au întors cu faţa spre icoană şi drapel, au salutat cu mâinile ridicate spre cer, după care au ieşit în afară de Radu Mironovici, care în poziţie de drepţi a rămas de strajă. A urmat apoi un şir de tineri şi studenţi ca s-au închinat, au salutat drapelul şi au ieşit. Noi, cei mai tineri am rămas afară la fereastră şi la uşă şi eram desigur foarte emoţionaţi de tot ce vedeam. În noaptea aceea am dormit împreună cu Mironovici la primul etaj, care nu era încă terminat, pe două rogojini. Radu mi-a spus "fă rugăciunea, aceasta era noaptea Arhenghelului Mihail. Aşa a început Legiunea.

Şi astăzi sunt emoţionat când mă gândesc că am trăit acele momente şi mă bucur că la etatea pe care o am mai am memoria şi puterea să le descriu. Toate acestea fac parte din istoria unei generaţii zbuciumate şi e bine să fie cunoscute aşa cum au fost. Bune şi rele. Nu trebuie să ne ferim să le arătăm. Dacă au fost fapte greşite, rele, cei ce vin după noi să le ferească a le mai face. Dar dacă au fost printre acestea şi faptele bune, măreţe, patrotice, cei ce urmează după noi să le ia de exemplu. Viaţa spre mai bine este o permanentă luptă. Cine se dă în lături şi renunţă la acestă luptă este sortit decăderii şi în final dispariţiei ca individ şi neam.

Şi Legiunea Arhanghelului Mihail merge mai departe. La 1 august 1927 apare la Iaşi primul număr al "Pământului strămoşesc". Imi aduc aminte cum îl vindeam la Huşi cu doi lei exemplarul. Pe măsura ce înainta în timp Mişcarea legionară se dezvolta şi creştea mereu spre îngrijorarea tuturor celor care nu ne doreau.

La 4 ianuarie 1929 se înfiinţează Senatul Mişcării Legionare. O zicală veche românească spune "Cine nu are bătrâni să-şi cumpere". Din acest Senat al Mişcării au făcut parte: generalul Tarnovschi, generalul Macridescu, Hristache Solomon,

Spiru Peceli, colonelul Cambureanu, Ion Budnaru şi profesorul Traian Brăileanu. Căpitanul niciodată nu lua o hotărâre de unul singur mai cu seamă atunci când se iveau probleme mai deosebite. În aceste momente convoca Senatul şi împreună judecau şi hotărau. Şi astfel strânşi în jurul Căpitanului oameni de mare valoare ca Mircea Eliade, Nae Ionescu, Dragoş Protopopescu, profesorul Sumuleanu, profesorul Gavanescu şi alţii.

La 12 aprilie 1930, în capitală, se pun bazele Gărzii de Fier, iar la 8 noiembrie 1930 se inaugurează la Bucureşti, pe Calea Victoriei nr. 40, primul sediu al Gărzii de Fier.

Însă cu cât se întărea mai mult mişcarea legionară, cu atât duşmanii apar mai mulţi şi mai aprigi. Astfel la 11 ianuarie 1931, Mihalache dizolvă Garda de Fier iar Căpitanul este arestat. La 27 februarie 1931 se judecă procesul lui Corneliu şi al Gărzii de Fier şi se dă verdictul de achitare. Corneliu însă nu este eliberat. La 26 martie 1931 se judecă la Curtea de Apel procesul lui Corneliu şi al Gărzii de Fier, terminat din nou cu un verdict de achitare adoptat în unanimitate şi după 87 de zile de închisoare Căpitanul este eliberat, împreună cu ceilalţi cinci colegi de detenţie.

La 31 august Corneliu este ales deputat în alegerile parţiale din judeţul Neamţ. Nu pot să trec cu vederea un aspect al acestor alegeri. Contra-candidat din partea Partidului Naţional Ţărănist era Gică Macarescu, care avea ca semn electoral Roata. Toate satele şi comunele în care se ştia că sunt mulţi simpatizanţi ai Gărzii de Fier erau înconjurate de jandarmi şi populaţia nu putea merge să voteze. Atunci, la iniţiativa lui Nicolae Totu, ţăranii se încolonau şi în fruntea coloanei aveau o plancardă cu semnul electoral al Guvernului "Roata" şi când ajungeau la Secţia de votare, votau cu Garda de Fier. La acţiunile electorale din judeţ am luat şi eu parte sub comanda lui Totu. Cred că a fost cea mai mare dezamăgire a Naţional Ţărăniştilor care erau siguri de victorie, Gică Macarescu fiind candidat foarte cunoscut în tot

județul și care, pregătise la Prefectură banchetul de victorie. Aceasta a fost prima mare victorie electorală. Căpitanul intrase în Parlamentul țării.

La discursul pentru Mesajul Tronului a luat cuvântul și Căpitanul arătând marele pericol pe care îl reprezenta o eventuală invazie în țara noastră a armatelor ruso-comuniste și pentru o asemenea situație sufletul poporului român va fi Satanizat. În replică deputatul PNȚ preotul Ispir cu o oarecare nuanță de superioritate și ironie îi răspunde: "unde vede tânărul nostru coleg acest mare pericol?".

Acum, după ce tăvălugul comunisto-sovietic a trecut peste țara și poporul nostru și o foarte mare parte a sufletului poporului a fost satanizat mă întreb oare ce ar spune acum preotul Ispir acolo unde este de această satanizare la toate nivelele și mai cu seamă, a așa-ziselor elite ale poporului nostru. Cu câtă nepăsare și ușurință și poate chiar mai mult au privit conducătorii trecutului la prezentul de atunci, la cel de azi și poate la viitorul de mâine. Oare ce simt și ce văd acum. Au căzut cu toții striviți de propria lor delăsare, de propria lor nepăsare. Oare de acolo de unde sunt aud cum geme strivit de suferințele și greutățile ce-l apasă din ce în ce mai mult?

Noi, care mai suntem încă pe această vale a suferinței și a durerii, trebuie să trăim cu picioarele pe pământ dar cu sufletele înălțate spre ceruri de unde să așteptăm îndurare și mântuire. Eu cred în acest mare și sfânt ajutor ceresc. Martirii noștri din toate timpurile, care s-au jertfit pentru țara și neamul acesta și pentru credința noastră strămoșească nu ne vor lăsa să cădem învinși de grelele și crudele momente prin care trecem.

Dar să revin la centenarul Căpitanului. Ca să vorbesc de acest centenar, trebuie să vorbesc implicit și despre mișcarea legionară. În anul1932 sediul din Calea Victoriei este mutat în str. Aurel Vlaicu nr. 116, unde am locuit și eu în podul casei împreună cu fratele meu Ion. Tot aici în noul sediu locuiau cam înghesuiți preotul Dumitrescu Borsa și Nicolae Totu. În primăvara

anului 1933 prin Fănică Anastasescu, vechi şi bun legionar am găsit un alt sediu, mai mare, aproape de Gara de Est pe strada F nr. 20. Prim secretar al Mişcării Legionare era devotatul Sterie Ciumeti.

În acel an se hotărăsc alegeri parlamentare. Mişcarea legionară avea candidaţi în foarte multe judeţe şi începuse campania electorală. La 8 decembrie Corneliu îmi spune că trebuie să mă mut în altă parte întrucât a doua zi va fi dizolvată Mişcarea Legionară şi se vor face multe arestări. Corneliu şi Lilica şi toţi care locuiau în sediu au plecat. Eu am luat o pătură şi cele strict necesare şi m-am instalat peste drum la etajul unei clădiri în construcţie, în care pe timpul iernii nu se mai lucra.

A doua zi - 9 decembrie 1933 - I. G. Duca, dizolva Mişcarea Legionară şi ordona masive arestări. Unii, mai cu seamă din provincie, ştiind că sunt legali în propaganda electorală nu au vrut să se lase arestaţi. Au fost scoşi afară din casă şi împuşcaţi. Astfel au fost ucişi doi legionari din Bazargic, trei din Calicra, doi din Constanţa, 3 din Făgăraş, trei din Braşov şi unul la Huşi. De aceste crime nimeni nu vorbeşte absolut de loc. În ziua de 29 decembrie au fost eliberaţi toţi cei arestaţi la Jilava printre care şi Sterie Ciumeti. Pe acesta l-am întâlnit mergând spre casă cu un mic pachetel în braţe şi el mi-a confirmat eliberarea tuturor legionarilor de la Jilava.

În aceeaşi seară în gara Sinaia a fost împuşcat mortal I. G. Duca. Am fost arestat şi eu împreună cu Sterie Ciumeti, care a fost asasinat şi aruncat pe lacul Fundeni lângă pod. Eu am fost dus mai întâi la Prefectura Poliţiei, de unde împreună cu generalul Cantacuzino, Nichifor Crainic şi colegul Puşcaşu am fost dus la Jilava, fiind primii legionari duşi acolo. Până dimineaţă toată Jilava era plină de arestaţi. Eram peste 1000. Au fost aduşi şi Nicadorii, toţi trei în lanţuri. După câteva luni de anchete a urmat procesul. În ziua procesului a venit şi Căpitanul într-o maşină, însoţit de colonelul Zăvoianu care-i oferise găzduire.

Cu o zi sau două înaintea procesului noi cei patru fraţi ai căpitanului, Horia, Ion, Decebal şi eu am fost eliberaţi de la Jilava. Au rămas pentru proces numai conducătorii Mişcării Legionare, printre care generalul Cantacuzino Grăniceru, ing. Clime, Nicolae Totu, Victor Silaghi, tatăl meu profesorul Ion Zelea Codreanu şi alţii, precum şi Zăvoianu, care-i dăduse găzduire în tot timpul prigoanei. La terminarea procesului, în afara Nicadorilor, toţi au fost achitaţi. A urmat apoi o perioadă de linişte şi de refacere a Mişcării Legionare. Au reînceput taberele de muncă şi s-a înfiinţat comerţul legionar, mai înainte în Bucureşti şi apoi în multe oraşe din ţară. Au fost însă şi cazuri dureroase şi neplăcute şi desigur nedorite. Cum a fost cazul de trădare şi încercare de asasinat a Căpitanului de Stelescu. Decemvirii au oprit la timp aceste tentative de asasinat şi a pedepsit pe trădător, aşa cum a meritat. A urmat apoi plecarea voluntarilor în Spania în frunte cu Ionel Mota şi sacrificiul suprem pe care l-au dat Ionel Mota şi Vasile Marin.

Pe zi ce trecea Mişcarea Legionară era mai puternică, mai viguroasă.

Pentru toamna anului 1937 se anunţase alegeri parlamentare generale. Cu circa 40 zile înaintea alegerilor sunt chemat de Căpitan care îmi da o foarte mare misiune, aceea de delegat al Mişcării Legionare în judeţul Arad, comuna Pecica. În vederea acestei misiuni îmi dă toate instrucţiunile şi că trebuie să plec la Arad unde doctorul Vasile Noveanu, şeful legionar al judeţului, îmi va comunica tot ce am de făcut. Mărturisesc că eram foarte emoţionat. Fusesem în multe tabere de muncă dar pentru prima oară am primit o misiune atât de mare. În seara următoare am plecat la Arad, unde am sosit a doua zi dimineaţa. În gară m-a aşteptat un legionar care m-a conduc acasă la dr. Vasile Noveanu unde mi-a comunicat ce trebuie să fac şi să evit, pe cât posibil, orice fel de conflict cu jandarmii. Mi-a spus că nu voi pleca singur ci împreună cu un grup de tineri legionari, toţi călări. După două zile de odihnă, în care s-a pus la punct

plecarea, am plecat la marginea Aradului, unde într-o curte erau 15-20 de tineri legionari cu cai împodobiți cu mici stegulețe tricolore şi stegulețe verzi cu gardul de fier. Am plecat mai întâi prin satele din jur, cântând cântece legionare. Pretutindeni am fost primiți, mai cu seamă de tineret, cu multă dragoste şi bucurie. Jandarmii luați prin surprindere se uitau la noi şi nu ştiau ce să facă, mai cu seamă că eram mulți şi nu primiseră nici o dispoziție. Dintre călărețiii noştri, unii se întroceau acasă şi alții, de prin satele prin care treceam, le luau locul. În orice caz niciodată nu am fost mai puțin de 20 legionari. Între timp jandarmii primiseră instrucțiuni şi încercau să ne oprească de a intra în sat. Dar cine se putea opune acestor legionari tineri călări. Aşa am parcurs aproape jumătate din județul Arad. Cu trei zile înaintea alegerilor ne-am întors acasă, în comuna Pecica. În acea zi în Pecica era mare târg. La intrarea în comună, de data aceasta, ne aştepta un pluton de jandarmi sub comanda unui sublocotenet. Lumea din târg s-a strâns în spatele jandarmilor şi protestau la oprelişteа ce ni se punea. Jandarmii erau prinşi, oarecum din două locuri, în față eram noi iar în spatele lor erau mulți țărani din târg. Pe neaşteptate s-au desprins din rândurile noastre câțiva călărești şi au trecut uşor printre jandarmi, urmându-i apoi restul. Am intrat în comună şi-n uralele multor țărani. Campania electorală se terminase. Eu şi ceilalți călărești eram foarte obosiți. Am plecat spre gazda mea. Seara târziu, în timp ce dormeam, a venit cineva şi m-a anunțat să plec imediat din casă că plutonierul însoțit de doi jandarmi vine să mă aresteze sub motivul de tulburarea ordinii publice. A trebut să plec imediat, dar nu prin poartă ci prin fundul curții. Într-adevăr doar peste câteva minute au venit jandarmii, vociferând şi amenințând gazda.

Până la dimineața alegerilor mai erau două zile, în care timp am fost nevoit să-mi schimb gazda de câteva ori.

Duminică dimineață, ziua votării, am plecat împreună cu 6 legionari la secția de votare. La intrarea în şcoala unde se făcea votarea, erau deja câțiva jandarmi cu plutonierul şi primarul,

care m-a legitimat, şi deşi i-am arătat legitimaţia de delegat, atât el cât şi plutonierul de jandarmi mi-a interzis intrarea în secţia de votare, mai mulr decât atât, plutonierul mi-a strigat că mă învaţă el minte. Am intrat în secţie cu forţa cu ajutorul celor 6 legionari, şi nu au avut ce face mai cu seamă că lumea începuse să vină la votare. Aveam, cu mine o sticlă de ceai şi câteva sandviciuri pentru a nu fi nevoit să plec din secţie. Aşa am stat aproape neclintin până seara târziu când s-a terminat votarea. Cu puţin timp înainte de numărarea voturilor a apărut şi primarul şi s-a instalat într-un scaun. Era foarte nervos şi îngrijorat. Târziu noaptea a început numărătoarea voturilor. Când a văzut că aproape 80% erau pentru Mişcarea Legionară s-a sculat imediat şi a plecat. La terminarea numărării voturilor într-adevăr de partea noastră au fost aproape 75% din voturi. Am plecat la Arad. Nu am vrut să mai stau să le dau ocazia să se răzbune plutonierul sau primarul.

În tot judeţul Arad erau per total 9 locuri de deputat. Toate 9 au fost cucerite de Mişcarea Legionară. Peste o săptămână era bătălia pentru cele două locuri de senator. Din partea noastră au fost candidaţi profesorul Mihai Manoilescu şi tatăl meu profesorul Ion Zelea Codreanu. Duminica votării pentru senat, foarte de dimineaţă am fost la secţia de votare din Pecica. De data aceasta însă nu mai era nimeni la intrare ca să mă oprească. După terminarea votării şi numărarea voturilor rezultatul era pentru noi în jur de 70%. A doua zi am plecat la Arad unde l-am găsit pe tatăl meu cu care am plecat la Bucureşti. L-am întâlnit acasă, la casa verde pe Căpitan, care era foarte mulţumit de toate rezultatele din ţară. I-a mai spus tatălui meu "sunt însă îngrijorat de această mare victorie, duşmanii se vor năpusti pe noi cu toată furia".

Într-adevăr încep atacurile împotriva Căpitanului şi a Mişcării Legionare. Iarna anului 1937-1938 se arată a fi grea şi cu multe necazuri şi ameninţări de tot felul din partea tuturor duşmanilor. Carol II asasinul, dezertor de pe front în timpul

primului război mondial şi care cu multă neobrăzare purta Mantia Ordinului Mihai Viteazul, încearcă prin toate mijloacele să-l convingă pe Căpitan ca întreaga M.L. şi Căpitanul să treacă în subordinea sa, ce-a ce Căpitanul a refuzat categoric la toate propunerile lui.

Călăul avea în slujba lui un alt călău pe Armand Călinescu.

Marele nostru discipol Prof. N. Iorga se alătură acestora şi cere prin diferite articole în ziare, desfiinţarea comerţului legionar, ca fiind o problemă naţională periculoasă. Ceea ce se şi întâmplă. Se desfiinţează Comerţul Legionar din întreaga ţară iar toate bunurile ce îi aparţineau au fost confiscate, lăsând M. L. cu mari datorii la cei ce ne aprovizionau. Din acest comerţ, mai cu seamă în Bucureşti, studenţii şi oamenii săraci, zilnic aveau o masă gratuită. Călăul Carol II desfiinţează toate partidele politice şi obligă pe cetăţeni să se înscrie în partidul înfiinţat de el, Frontul Renaşterii Naţionale. După desfiinţarea Comerţului Legionar la sugestia Prof. N. Iorga, Căpitanul îi trimite o scrisoare printre care îi spune Profesorului printre altele că înfiinţarea acestui Comerţ românesc, s-a făcut şi la sugestia D-sale, iar acum îi cere desfiinţarea lui ca fiind periculos. Căpitanul îi mai spune prof. Iorga că din punct de vedere moral este necinstit. În urma acestei scrisori, Căpitanul este dat în judecată de prof. Iorga. Toţi legionarii şi Căpitanul ştiau că va fi arestat. La Casa Verde se instalaseră deja doi agenţi într-o cameră de la etj. 2 unde locuia dactilografa Duda şi care bătea la maşina de scris, toate circulările. Într-o zi eu i-am văzut şi i-am spus imediat Căpitanului care mi-a răspuns că ştia de existenţa lor. În cazul în care îi vom alunga, vor veni alţii a căror prezenţă poate nu o s-o cunosc. Acestea au fost cuvintele Căpitanului. Şi pe zi ce trecea îngrijorarea noastră a tuturor creştea. Simţeam cu toţii că în jurul Căpitanului mişunau mulţi indivizi suspecţi. Căpitanul ştia deja că va fi arestat. Cu cca. o săptămână înaintea arestării apare la Casa Verde Ing. Virgil Ionescu. Căpitanul tocmai era pe punctul de a pleca la Gutenberg. Am plecat toţi trei împreună.

În față era Căpitanu cu credinciosul Ilarie la volan, iar în spate Ing. Virgil Ionescu și eu. Vă redau aproape cu exactitate convorbirea dintre Căpitan și Virgil Ionescu: "Căpitane o să vă aresteze. Știu răspunde Căpitanul. O să te omoare în pușcărie. Știu și asta" răspunde Căpitanul. Mai departe Virgil Ionescu: "Căpitane dacă vrei poți să întorci mașina acum, am un avion la dipziția mea și te poate duce imediat în Italia. Căpitanul răspunde: "A pleca înseamnă trădare față de M. L. și legionari; prefer moartea decât trădarea" . Mulți legionari vor fi arestați și dacă plec și dacă nu plec.Și va spune legionarilor arestați că eu am fugit și stau bine în Italia iar ei se chinuiesc prin pușcării. De aceea eu prefer arestarea și moartea decât trădarea". Între timp am ajuns la Gutenberg și convorbirea s-a terminat aici. Trist și îngândurat i-am povestit totul lui Stănicel unul din secretarii Căpitanului care la rândul lui a rămas și el îngândurat.

Cu două zile înainte de arestarea Căpitanului, primesc un telefon de la Dragomir Jilava care îmi spune să viu urgent la Casa Verde. Am plecat împreună la Casa Verde cu fratele meu Horia. Simțeam că era ceva grav.

Ajunși la Casa Verde, în hol la parter erau mai mulți legionari printre care Dragomir Jilava, Cotigă Traian, Dumitrescu Borșa, Nicoleta Niculescu și două, trei fete. Dragomir Jilava ne spune de ce ne-a chemat și ca să-l rugăm și noi în numele familiei ca să accepte să plece Căpitanul, într-un loc anume și sigur ca să nu fie arestat, adaug că la ușa de la intrare era un legionar care nu permitea nimănui să intre. Au urcat sus la Căpitan, Nicoleta, Dragomir Jilava și Cotigă Traian. După cca. 10 minute se întorc triști și abătuți. Ne-am dat seama cu toții; Căpitanul nu a acceptat plecarea. După câteva minute coboară Căpitanul, îl salutăm și iată ce ne spune: "Vă mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați, dar mai înainte de toate este M. L. și să știți nimeni nu trebuie să părăsească pe Dumnezeu și să fugă din fața legii și că orice s-ar întâmpla să rămână uniți în jurul M. L. Ne-a salutat cu Trăiască Legiunea. Noi am răspuns Trăiască

Legiunea, să trăiești Căpitane. Am rămas cu toții trişti şi amărâți. Majoritatea celor prezenți au plecat. Au mai rămas doar câțiva legionari, printre care eu şi fratele meu Horia. Am urcat la etaj şi am rămas în holul din fața biroului Căpitanului, unde tocmai intra soția lui Lilica cu fetița Cătălina. După vreo 10 minute au ieşit plângând. Cu o oarecare stânjeneală şi strângere de inimă, am intrat şi noi. Am vorbit doar câteva minute. Căpitanul scria ceva. Ne-a primit zâmbind după care ne-a spus să plecăm că mai are câte ceva de pus la punct şi ne roagă să avem grijă de mamaia. Ne-am luat rămas bun, mai mult un fel de adio. Aceasta simțeam în clipa aceea. Şi am plecat. Dar în sufletul nostru mai speram că totul se va termina cu bine.

Din nenorocire nu s-a întâmplat aşa. Căpitanul a fost arestat, urcat într-o maşină cu Comisarul Davidescu şi ajutorul acestuia agentul Gheorghiu şi au plecat de la Casa Verde fiind însoțiți din urmă de o dubă cu jandarmi.

Au fost urmăriți la distanță de trei maşini cu legionari cu Dragomir Jilava, Nicoleta şi alții. Două maşini au fost oprite pe drum, a treia cu două fete au izbutit să-i urmărească până la capăt şi anume la Predeal şi chiar la fostul restaurant legionar. După Predeal la câteva zile a fost dus la Jilava, unde au şi început anchetarea. Toți legionarii şi întreaga familie erau îngrijorați. În întreaga țară începuseră arestări printre conducătorii M. L. S-a deschis din partea lui N. Iorga procesul de insultă. Am făcut un memoriu din partea mamei mele, către Prof. N. Iorga, prin care mama mea îl implora pe profesor să-şi retragă acțiunea de dare în judecată a lui Corneliu. În acest memoriu mama mea îi mai amintea profesorului de vizitele făcute la Huşi şi cu câtă emoție şi dragoste îl privea Corneliu. Ajunşi la uşa de la intrarea la locuința Prof. Iorga am sunat. A apărut o doamnă micuță de statură, nu ştiam cine este, însoțită de un tânăr. Doamna era soția lui Iorga. I-am spus cine suntem şi că avem un memoriu către D-l prof. Iorga. La început nu a vrut să-l ia. Am rugat-o mult şi cu mare greutate l-a luat. Peste câteva

minute s-a întors tânărul şi ne-a aruncat jos memoriul rupt în câteva bucăţele. Am strând bucăţelele de hârtie şi am plecat acasă din cale afară de amărâţi. Ajunşi acasă mama mea s-a închis în camera ei, de unde nu a mai ieşit decât spre seară. Sigur făcea rugăciuni şi plângea. Nu am deranjat-o.

Tatăl meu era şi el arestat, nu ştiam nimic de el.

La Constanţa era arestat fratele meu Ion. Am fost să-l văd şi să-i dau un mic pachețel. Dar nu am fost primit şi nici nu a luat micul pachețel. Eu, Horia şi Decebal deocamdată eram liberi. Dar eram precauţi. Nu luam contact cu legionari cunoscuţi pentru a nu-i pune în situaţii critice. Singurul cu care mă întâlneam era Bebe Ghica.

Într-o seară după orele 21 a venit la mine o persoană necunoscută şi mi-a spus că se numeşte Stârcea şi că tatăl lui a fost bun prieten cu tatăl meu şi mi-a spus că vrea să-mi comunice ceva important, să nu am nici o grijă şi să merg cu el. Am ieşit împreună, am urcat într-o maşină, peste puţin timp am ajuns în faţa unei clădiri cu un gard şi poartă mare de fier. Am coborât, am intrat într-o mică grădină din faţa casei şi mi-a spus următorul lucru, vă redau absolut textual: "salvaţi-l pe Corneliu este în mare pericol. În procesul cu Iorga va fi condamnat la 6 luni, în care timp i se pregăteşte un proces de înaltă trădare, va fi condamnat la 10 ani, în care timp va fi uciş în puşcărie". Ne-am urcat din nou în maşină şi m-a dus acasă. Nu am putut dormi toată noaptea. Aveam fel de fel de gânduri. Nu ştiam ce să fac. În afară de Bebe Ghica nu luam contact cu nimeni. Am plecat dimineaţă la el şi i-am povestit totul. Amîndoi eram singuri şi nu ştiam ce să facem. Şi astfel a venit şi ziua procesului; era într-o miercuri sau vineri, nu-mi mai amintesc, ştiu ?? era zi de post pentru Corneliu.

Foarte dimineaţă am fost la consiliul din Calea Plevnei unde se judeca procesul. Peste tot patrule militare şi civili care legitimau persoanele care doreau să intre pe poartă. Unii aveau permisiunea ca să intre înăuntru, alţii erau respinşi. Eu eram la

colțul străzii Angelescu cu Calea Plevnei. Am stat acolo aproape neclintit până spre orele 12. Mi-a venit o idee care în parte mi-a reuşit. Cum am arătat mai sus era zi de post şi Căpitanul va refuza mâncarea şi sigur va apela la cel mai apropiat restaurant din apropiere a i se aduce mâncare de post şi cel mai apropiat era pe strada Angelescu doar la câțiva metri de locul unde stăteam eu. M-am dus imediat la proprietarul restaurantului, i-am spus cine sunt şi l-am rugat ca în cazul când va veni un militar sau cineva să ceară mâncare de post să mă trimită pe mine că vreau să-l văd pe fratele meu. Proprietarul restaurantului din cale afară de binevoitor a acceptat, mi-a dat un halat alb şi am aşteptat. Nu peste mult timp a intrat pe uşă un plutonier cu un ostaş. Eram sigur că au venit pentru mâncarea Căpitanului şi întradevăr au cerut mâncare de post. Proprietarul restaurantului a pus pe o tavă ceva mâncare şi pâine. Plutonierul a vrut să dea tava ostaşului, dar proprietarul a refuzat, motivând că pentru returnarea tăvii şi furculițelor eu eram garantul. Plutonierul, ostaşul şi eu am plecat cu tava cu mâncare. Am trecut cu foarte mare uşurință printre toți agenții care mişunau peste tot. Am urcat la etaj. La o uşă era un ofițer care mi-a deschis uşa ca să intru. În picioare lângă o fereastră stătea Căpitanul. A stat, s-a uitat la mine era foarte mirat văzându-mă în această postură de chelner. Atât a apucat să-mi spună "fi prudent". I-am spus că mamaia îl sărută şi face rugăciuni pentru el.

A intrat ofițerul m-a scos afară şi am aşteptat să iau tava. Peste puțin ofițerul a intrat şi mi-a adus el tava pe care am dus-o la restaurant.

Procesul s-a judecat şi Căpitanul a fost condamnat la 6 luni şi dus înapoi la Jilava.

După 10 zile am făcut un pachețel cu alimente, de trei kg şi un cojocel şi împreună cu mama mea am plecat cu trenul la Jilava. Am traversat liniile ferate şi am ajuns în fața unui gard cu sârmă ghimpată şi la poarta căruia era un ostaş cu armă. I-am spus pentru ce am venit. Mai departe ostaşul a anunțat pe

cineva de la birouri care erau aproape de poartă în dreapta. A venit mai întâi un plutonier i-am spus ce dorim. A intrat din nou în birou, după care am aşteptat cam 20 de minute. Nu mai speram să maivină. Am încercat din nou să vorbim cu sentinela, care însă discret ne-a făcut semn cu mâna să aşteptăm. Ne-am liniştit şi căpătasem din nou speranțe. După încă puțin timp de aşteptare a venit la poartă de data aceasta un ofițer cu un soldat. A legitimat-o pe mama mea. Ostaşul a luat cele două pachete şi a introdus-o pe mama mea într-un birou aproape de poartă. La mine aproape că nici nu s-a uitat şi am rămas afară lângă poartă. Şi iarăşi momente de aşteptare, care mie mi s-au părut o veşnicie.

La un moment dat apare venind dinspre reduit Căpitanul având într-o parte un militar gradat iar de cealaltă parte un civil. Venind spre birou s-a uitat lung la mine. Eu i-am făcut foarte discret un salut cu mâna. Apoi a intrat în birou unde intrase şi mama mea. Eram foarte bucuros că se poate vedea cu mamaie. Eu am rămas pironit dincolo de sârma ghimpată. Nu ştiu cât timp a trecut 15-20 de minute poate. Momente grele de aşteptare. Căpitanul apare la uşa biroului unde intrase. Eu iarăşi i-am făcut un semn cu mâna. S-a uitat lung la mine şi a plecat însoțit de cei doi paznici. Avea în mână micul pachet cu alimente. Cojocelul nu i l-a dat.

Aceasta este ultima dată când l-am văzut în viață pe Corneliu. Mi-au rămas în suflet unde le voi păstra tot restul vieții mele ce o mai am de trăit.

A ieşit apoi şi mamaia care mi-a transmis de la Corneliu câteva dispoziții pentru legionari. Dispoziții care le-am anunțat la timpul cuvenit şi asupra cărora voi reveni în broşura care urmează.

Acum la Jilava i se înscena celălalt proces mare de înaltă trădare. Am mai încercat în câteva rânduri împreună cu mama mea să ajungem la Corneliu dar nu am primit învoirea.

Tatăl Căpitanului era închis la M. Ciuc. Fratele meu Ion la Constanța. Majoritatea prietenilor noştri prin puşcării.

Unii dintre prictenii care rămăseseră liberi se făceau că nici nu ne cunosc. La toată lumea le era frică să mai ia contact cu noi. De aceea şi noi îi ocoleam ca să nu îi punem în situații periculoase. Ştiam că eram urmăriți pas cu pas.

După terminarea anchetelor Căpitanului, s-a judecat procesul aşa cum s-a judecat, în urma căruia Căpitanul a fost condamnat la 10 ani temnița grea şi a fost luat de la Jilava şi dus la închisoarea Doftana. Într-o zi împreună cu mamaia am plecat la închisoarea Doftana, iarăşi cu un mic pachețel de 3 kg cu alimente şi cu speranța că mamaia va avea permisiunea ca să-l vadă pe Corneliu. Ajunşi în gara Doftana am pornit pe jos încet spre închisoare. Pe drum am fost ajunşi din urmă de o căruță plină cu pachete şi o doamnă pe capră lângă cărăuş. Când a ajuns în dreptul nostru şi văzând că mamaia era o femeie în vârstă , a întrebat-o unde merge şi a luat-o lângă ea pe capră. Eu de asemeni m-am urcat în spate pe o margine de căruță. Pe drum am aflat cine este. Era sora lui Gheorghiu Dej, care ducea pentru comuniştii închişi la Doftana, o căruță de alimente. Mie mi-a spus unde locuieşte în Bucureşti şi dacă va mai fi să mergem la Doftana să putem merge împreună de la gară că drumul este obositor pentru mamaia. Ajunşi la închisoarea Doftana, căruța cu alimente a oprit direct la o uşă şi fără nici o aşteptare au venit nişte ostaşi şi au descărcat pachetele cu alimente pe care apoi le-au cărat înăuntru. După care am mers şi noi la acea uşă. Am fost întrebați ce dorim şi ne-a spus să aşteptăm. După o scurtă aşteptare a venit un gradat şi ne-a comunicat că Căpitanul nu are voie la vorbitor şi nici la pachet. Îndurerați şi foarte trişti am plecat pe jos spre gară. Tot timpul nu am scos unici un cuvânt. Eram tare amărâți. Cu toată sărăcia şi mizeria pe care o duceam întreaga familie, mamaia a doua zi din pachetul destinat lui Corneliu, a făcut mai multe pachețele mici şi le-a împărțit la copii şi bătrâni şi le spunea, pentru fiul meu Corneliu care era în mare suferință.

Nu după mult timp am auzit de transferul Căpitanului de

la Doftana la închisoarea din Râmnicu Sărat. Nu ştiam de ce şi dacă e mai bine sau mai rău. Aici la R. Sărat erau închişi majoritatea conducătorilor M. L. Eu mergam adesea în casa viitorului meu socru Gr. Ionescu Athanasie pensionar, în casa căruia am cunoscut un colonel de jandarmi şi el pensionar care se numea Rădulescu. Şi iată ce ne spune acesta. Că la dânsul acasă a venit un plut. major de jandarmi din com. Tunari că de câteva zile sunt duşi în f. mare secret în pădure, unde fac exerciţii de strangulare a lui Codreanu şi a altor legionari. Aceste exerciţii se făceau sub comanda Colonelului Gheroviu şi încă a doi ofiţeri.

Le-a mai spus că este o datorie patrotică şi care trebuie ţinută în mare secret.

Eram într-o nespus de mare disperare. Umblam pe străzi ameţit de durere şi nu ştiam cu cine să mă sfătuiesc. Îmi treceau prin cap fel de fel de gânduri.

Am părăsit imediat locuinţa în care stăteam şi am găsit adăpost desigur sub alt nume pe strada Aviator Iliescu, foarte aproape de casa lui Cotorbic unde era ascuns Prof. Vasile Cristescu şi unde a fost asasinat în urma unei trădări. Trădătorul se numeşte Obreja pe vremea aceea student şi am auzit că trăieşte şi astăzi. Prof. Vasile Cristescu şi Nicoleta Niculescu erau ce-i numiţi de Căpitan ca pe timpul prigoanei să conduă M. L. Într-un interval apropiat au fost asaninaţi.

Acum umblam pe străzi cu fel de fel de gânduri şi dădeam mereu târcoale Jandameriei din Ştefan cel Mare unde ştiam că are biroul Col. Gherovici. Un act de disperare şi nebunie tinerească, m-au hotărât să mă duc să vorbesc cu Col. Gherovici. Dau cum să intru în Jandarmerie? Ştiam mai dinainte că un student cu numele de Rotaru era unul din informatorii lui. Şi mi-am spus hai să încerc. Nu îmi făcusem încă nici un plan cam ce să-i spun lui Gherovici.

Am ajuns la uşa de la intrarea Jandarmeriei unde străjuia un plutonier. M-a întrebat ce doresc. I-am spus că mă numesc Rotaru şi doresc să vorbesc cu D-l Colonel Gherovici. A vorbit la

telefon probabil chiar cu Col. Gherovici, după care mi-a făcut un semn să urc acele trepte de marmură albă şi să intru. După ce am intrat pe prima uşă, în faţa mea erau alte trepte tot de marmură. Nu fusesem niciodată pe acolo. Ajuns sus într-un hol mare la o uşă era un ostaş. M-am îndreptat spre el şi automat fără nici o întrebare mi-a deschis uşa. La un birou în fundul unei camere mari stătea şi scria ceva un colonel. Mi-am zis sigur acesta este Gherovici. Am ajuns în faţa biroului. Colonelul nu mi-a dat nici o atenţie, scria mereu. După un timp relativ scurt, a ridicat capul şi s-a uitat mirat la mine. De abia în clipa aceea m-am gândit ce să-i spun. Vă redau cu exactitate cele spuse de mine: "Da, nu sunt studentul Rotaru sunt Cătălin Z. Codreanu şi vin în numele meu personal. Am auzit că vreţi să-l asasinaţi pe fratele meu Corneliu. Dacă se va întâmpla aceasta o să vă târâţi ca viermii în faţa noastră şi nu o vă iertăm. Sta rezemat şi cred şi înspăimântat, rezemat de speteaza scaunului şi nu a scos nici un cuvânt. Am fugit imediat pe uşă şi apoi pe scări, am ieşit în aleea Tonola, am intrat fugind într-un fel de fabrică de cauciuc, unde am stat ascuns mai bine de o jumătate de oră, după care cu precauţie am ieşit şi am plecat acasă la locuinţa mea clandestină.

Prigoana asasinilor Carol II şi Armand Călinescu era din ce în ce mai cruntă.

Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii au fost asasinaţi la 29-30 noiembrie 1938 - Noaptea Sf. Andrei.

Tatăl meu închis la M. C., fratele meu Horia la Bucureşti a fost asasinat la 13 iulie 1941. Fratele meu Ion închis la Constanţa şi asasinat în 1939. Sora mea Silvia arestată la Huşi, eu arestat la Vaslui. Când am ieşit din aceste puşcării numai la câteva zile am fost din nou arestat la Huşi, chiar în prima zi de Paşte, legaţi şi duşi în Basarabia la închisoarea Sadaclia. În toată această închisoare eram numai noi doi, tatăl meu şi cu mine.

Aici mă opresc. Multe evenimente se cunosc şi nu vreau să mai revin asupra lor. Ce mai am de spus va fi arătat în broşura care urmează a ieşi de sub tipar.

CĂPITANE

Aveam cincisprezece ani când am intrat în Mişcarea Legionară Arhanghelul Mihail. Acum am optzecişicinci. PREZENT!

Şaptezeci de ani de viaţă activă legionară, de credinţă neclintită în tine şi învăţătura ta.

Eu nu am avut fericirea să trăiesc viaţa taberelor legionare, nu am putut să particip la luptele studenţeşti din 1922, aveam numai opt ani. În 1927 când tu ai fondat Mişcarea Legionară Mihail aveam treisprezece, eram elev la Liceul Sfântul Sava din Bucureşti.

Fratele meu era mai mare decât mine cu opt ani. Studia teologia. Avea un coleg care-l vizita adesea. În convorbirile lor am auzit numele tău, plecarea pe frontul Mondial la etatea de numai şaptesprezece ani, mobilizarea unui grup de tineri ca tine în Pădurea Dobrina unde vroiaţi să opriţi şi învinge armata bloşevică, arborarea Tricolorului românesc în vârful Atelierelor C. F. R. în locul steagului roşu marxist, luptele tale studenţeşti, şi alte bătălii învinse cu curajul tău şi dragostea pentru gloria Neamului Românesc.

Într-o zi i-am întrebat dacă m-aş putea înscrie şi eu în Mişcarea Legionară. M-au avertizat că va trebui să urmeze o şcoală severă care durează trei ani, după absolvirea căreia voi primi gradul de legionar. Am acceptat, am urmat-o.

După Îndelungată educaţie legionară, şeful meu m-a convocat şi m-a întrebat dacă mai sunt tot atât de dornic să devin legionar. Nu credeam că este adevărat. Bucuria mea a răspuns cu un "DA" exploziv. După câteva zile a reunit Şefii Cuiburilor Familiei şi am făcut legământul legionar. Eram fericitul învingător al unei bătălii care m-a consacrat Supraom. În fine, ca mine nu era nimeni.

Şeful meu, doctor în drept în economie politică, Titi Teodorescu, era capul unei Familii Legionare din grupul

Răsleților; m-a încadrat în această familie. Era o familie distinsă formată de el cu funcționari din Ministerul Economiei - unde el era director - şi alte personalități din cercul cunoştințelor sale, printre cari un Comandor de la Marină şi un locotenent din Garda Palatului.

Aşa am început Căpitane viața mea legionară.

După conferirea gradului de legionar, şeful m-a prezentat Căpitanului. Eram tare emoționat, însă frica de a mă bâlbâi mi-a dat curaj. Am intrat în biroul Căpitanului împreună cu Şeful meu, bine cunoscut şi apreciat de Căpitan. Căpitanul s-a sculat de pe scaun şi i-a dat mâna. Şeful i-a făcut cunoscut că eu sunt un legionar nou care a absolvit bine Şcoala legionară şi că am primit funcția de corespondent al familiei. Căpitanul mi-a dat mâna şi zâmbind mi-a spus că am avut un bun profesor, mi-a pus mâna pe umăr şi la plecare mi-a strâns mâna din nou. Un moment care a fost un îndemn la luptă cu bărbăție şi cu orice sacrificiu, pentrucă împuternicirea o aveam direct dela Căpitan. Cu timpul, am format şi eu un cuib în sânul Familiei.

Adesea eram la sediu a lua noi ordine sau a ajuta ca înainte la treburile de acolo, având legătură cu Domni Comandanți Nae Horodniceanu, Nae Smărăndescu, Stelian Stănicel. Mă mira lipsa de apărare personală a Căpitanului. Într-o zi unul dintre camarazii cu care lucram în curtea sediului a recunoscut un agent care se-nvârtea prin curte fără țintă; s-a dus la Căpitan să-l informeze. Căpitanul i-a spus să se ducă să-l întrebe dacă vrea ceva şi să-i spue că uşa biroului dânsului era mereu deschisă, deci nu trebuia să se ascundă, se putea duce direct la Căpitan să-l întrebe ce vrea să afle, pentrucă dânsul îl va lămuri.

Mare mi-a fost fericirea, dar şi emoția, când şeful meu m-a trimis la Căpitan cu un camarad dela Căile Ferate care-l rugase să îl prezinte Căpitanului pentrucă el avea o invenție prețioasă pentru schimbarea automatică a macazului, pe care a prezentat-o Direcției C. F. R., fără să aibă un răspuns, de aceea

bănuia că se vroia s-o fure. Când l-am prezentat Căpitanul l-a primit binevoitor, l-a ascultat cu atenție și îndelungat. Terminat subiectul Căpitanul i-a promis că se va interesa. Când s-a ridicat de pe scaun ca să-i dea mâna, pentru o clipă a luat între degete reverul trenciului cu care era îmbrăcat și i-a spus: este frumos, ștofă bună. Ceferistul era elegant și pudrat. Căpitanului nu-i plăcea luxul, gestul dânsului era o dojană. Dânsul spunea că nu este rușine dacă îmbrăcămintea este vechie; dacă se rupe trebue cusută sau peticită, trebue însă să fie curată. Ulterior a însărcinat un inginer legionar pentru cercetarea cazului. Rezultatul a fost negativ, invenția nu era sigură, tipul era disprețat și de colegii lui.

Alegerile politice din 1937 mi-au favorizat împrejurarea de a mă găsi un timp mai lung în prezența Căpitanului. Fiind cel a mai tânăr din cuib și cel mai rezistent din punct de vedere fizic, i s-a dat organizarea propagandei alegerilor în cadrul Familiei legionare din care făceam parte: marșuri în satele vecine din București, contactul și lămurirea locuitorilor, difuzarea și atacarea manifestelor. Mi-am ales o echipă pe care o credeam adaptabilă misiunei. Marșul spre locul prefixat îl înveseleam cu cântecele noastre legionare. Locuitorii satului îi informam câte odată prin vreun cunoscut din sat. Țăranii ne așteptau, dar ne așteptau și jandarmii. Îi derutam însă adesea sau indicând greșit intrarea în sat, sau împărțindu-ne în două echipe care convergeau spre un punct prestabilit. Efectul acțiunei era pozitiv, pentrucă locuitorii de la noi nu așteptau discursuri, de care erau sătui; numai prezența noastră și curajul de a înfrunta jandarmii le alinau suferințele multiple și dureroase provocate de lipsurile, nedreptățile, înșelătoriile guvernelor, care la alegeri prometeau îmbunătățiri, dar odată ajunși la putere nu le făceau. La București și în alte orașe unde casele erau mai înalte, ne suiam până la primul etaj cu o scară a noastră și lipeam manifestele, nu prea sus, ca să poată fi citite. Era singurul mijloc de a le salva de răsbunarea adversarilor, organizați să le rupă.

Terminată propaganda, ne-am gândit să controlăm noi rezultatele voturilor contabilizate de Ministerul de Interne.

La C. E. C., activi, eram: Ilie Niculescu, Prună şi eu. Am cerut maşinile necesare Directorului General Bolchiş, transilvănean național țărănist. Obținute, într-o cameră de la sediu am aşezat maşinile şi am organizat lucrul supraveghiați de Domnul Inginer Comandant Gheorghe Clime. Dânsul ne dădea datele, obținute direct dela minister. Numărul voturilor creştea vertiginos, eram euforici. După miezul nopții însă ritmul rezultatelor a început să se răărească. Domnul Comandant Clime continua să ceară date, dar dela minister i se răspundea că ajung din ce în ce mai greu, din motive justificate în mod absurd, suspect: maşinile lor defectate, telefoanele prea ocupate, etc. Inginerul Clime a priceput că rezultatele erau prevalent în favoarea legionarilor. Dela minister continuau: din Bucovina şi Basarabia rezultatele întârziau din cauza distanțelor prea mari, nu ştiau deci când ne vor da alte rezultate, pretexte care trădau evident intenția guvernului de a falsifica rezultatul alegerilor. Domnul Comandant le spunea ironic: Domnilor, dacă dumneavoastră nu aveți mecanici pricepuți vă trimit eu câțiva băieți ca să vă repare aparatele telefonice, sunt legionari şi legionarii sunt experți în rezolvarea oricărei probleme.

Se făcuse ziuă, cu ministerul nici nu se putea vorbi. Am fost constrânşi să renunțăm la contabilizarea voturilor.

Rezultatele oficiale publicate de Ministerul de Interne justifică frica Regimului compus din Liberali, Vaida, Iorga, şi Comunitatea germană, care a avut în total 1.102.323 voturi (35,92%). Național Țărăniştii 626.642 (6,49%). - Partidul Totul Pentru Țară, (Legionarii) 478.378 (15,38%). - Goga-Cuza 281.167 (9,15%) - George Brătianu 119.361 (3,69%) - Radical țărăniştii (Iunian) 69.208 (2,25%) - Argentoianu 52.101 (1,70%). - Partidul evreesc 43.681 (1,42%). - Partidul german 43.612 (1,42%) - Social democraticii 28,840 (0,94%) - Partidul Poporului (Averescu) 25.567 (0,83%).

Rezultatul real al voturilor date partidului "Totul Pentru Țară", legionar, nu l-am putut cunoaşte, lăzile cu buletinele de vot au fost distruse sau de minister, sau de sediile unde au avut loc votările. Chiar fără ele, privind lista de mai sus, cifrele justifică teroarea regimului, deoarece Mişcarea Legionară împreună cu Partidul Național Țărănesc condus de Iuliu Maniu, cu care Căpitanul făcuse un pact de neagresiune, aveau acelaşi număr de voturi cu acelea ale Regimului dela putere. Apoi, opoziția Maniu-Codreanu, considerând poziția politică a celorlalte partide, putea forma un guvern cu o majoritate care garanta o guvernare majoritară sigură.

În seara acea Căpitane, când noi lucram la înregistrarea rezultatelor votului, ai venit şi tu. Noi eram euforici. A sosit şi unul din comandanții care votase la o secție din apropiere, şi ți-a spus, entuziast, că era foarte multă lume care vota la acea secțiune, printre care mulți simpatizanți legionari cunoscuți de el. Speram Căpitane să te vedem vesel, fericit ca şi noi. Tu Căpitane răspundeai numai... da, ... da,... Stăteai în picioare, sprijinit cu mâinile la spat,e la o masă din spatele tău, cu ochii trişti, adânciți în vid. Atunci, şi pentru alt mult timp nu te-am priceput de ce erai îngândurat

TU CĂPITANE ÎN ACEL MOMENT ŞTIAI CĂ VICTORIA ACEEA TE VA COSTA VIAȚA

De atunci Căpitane a început calvarul tău, al familiei tale, al legionarilor. Trei instituții pe care tu le-ai apărat - Monarhia, Biserica şi Cultura -: regele, Carol II, (care trăia în concubinaj cu o evreică), Patriarhul Miron Cristea şi profesorul de istorie considerat astrul culturii, Nicolae Iorga, au urzit uciderea ta. Ți-au făcut un proces politic bazat pe acuze inventate, ai fost judecat de un tribunal al cărei misiune era să pronunțe o sentință prestabilită. Comdamnarea şi închiderea ta au fost umilitoare. Ai fost victima unor fiare de o specie nouă, setoasă de sânge,

rasă de o sălbăticie necunoscută încă în faună. Mii şi mii de legionari au fost întemnițați, sute au fost împuşcați în închisori, în curțile închisorilor, pe câmpii. Unii legionari au fost împuşcați şi expuşi în piață, cadavrele lor au fost arătate studenților şi trecătorilor cu amenințarea că aşa vor fi pedepsiți cei ce vor vrea să fie legionari.

Căpitane, tu ai fost ucis în noaptea dintre 29 şi 30 Noiembrie 1938. Erai închis la Râmnicu Sărat. Au plecat din Bucureşti două maşini duble cu jandarmi, şi maiorii de jandarmi Dinulescu şi Macoveanu. Ajunşi la Râmnicu Sărat au luat legătura cu Comandantul Legiuinii, maiorul Scarlat Roşianu, de origine evreu. A fost ridicat din închisoare şi băgat într-o maşină cu alți trei legionari. În altă maşină erau alți 10 legionari. În total erați tu, cei 10 Decemviri şi trei Nicadori. Toți ați fost legați cu mâinile la spate de banca maşinii şi aveați fiecare la spate un jandarm cu un ştreang în buzunar. Ajunşi în Pădurea Tâncăbeşti, maiorul Dinulescu a aprins o lanternă, semnal prestabilit. Imediat jandarmii au scos din buzunar ştreangurile, le-au pus în jurul gâtului fiecăruia şi v-au strangulat. Ați fost duşi apoi în curtea Închisorii Jilava, împuşcați în cap, aruncați toți într-o groapă mare pregătită înainte, unde au aruncat pe corpurile voastre vitriol, pentru a vă dizolva şi trupurile.

Căpitane, guvernul a publicat un comunicat fals cu privire la uciderea voastră, au răspândit apoi informații mincinoase pentru a ne face crede că tu ai fugit în străinătate, că încă trăieşti. Eu m-am nutrit cu această speranță numai puțin timp, întâi, pentru că ştiam că ți s-a oferit, dar tu ai refuzat, apoi, eram sigur că trăiai, nu ne-ai lăsat mult timp să suferim fără ştiri de la tine.

Pentru mine însă Căpitane nu ai murit niciodată. Din cauza vârstei prea tinere nu am putut participa la începutul luptelor tale, dar, după depunerea Legământului legionar am avut o activitate foarte bogată. Moța-Marin mi-a dat nou avânt şi mai mari obligații. În Circulara din 8 Februarie 1938 tu ai scris, adresându-te puterilor vrăjmaşe: "Nu poate nimeni să

omoare atâția dintre noi câți suntem în stare să murim pentru credința noastră". După uciderea ta au mai fost omorâți foarte mulți legionari. Dintre aceia însă care am mai rămas credincioşi ție, am continuat lupta. Eu am păstra multe surse de informații utile pe care le treceam Comandamentului printr-un camarad care avea legătură directă cu Comandamentul. Ca o datorie față de Mareşalul Prezan, trebuie să amintesc legătura cu Doamna Mareşal Prezan. Ajungeam la vila dânşilor sărind un zid înalt de doi metri care o înconjura, pentru că intrarea obişnuită era supravegheată de poliție, care pretexta diverse reparații pe strada vilei: caldarâmul, instalația apei, a telefoanelor, etc. Pe Mareşal l-am văzut numai o dată, în pat, constrâns de o suferință. În casa dânşii multe legioanre lucrau la îmbrăcăminte pentru legionarii din închisori. Doamna Prezan îmi furniza informații de la Palat, unde nu punea piciorul. Mareşalul disprețuia pe rege şi pe Mareşalul Antonescu pentru că s-a gradat singur Mareşal, titlul care se dă numai pe front, cum a obținut dânsul gradul de Mareşal. Era informată şi despre guvern de la ministrul german care o vizita des.

Eu, printr-un presimțământ atât de miraculos încât nu poate veni decât de la Dumnezeu, mi-am salvat viața dar nu toată libertatea. Am ajuns în Câmpul de Concentrare de la Buchenwald cu mulți alți legionari. O conjunctură internațională m-a eliberat.

A început Exilul. Nu mi-a fost greu să reîncep lupta. Destinul m-a favorizat, pentru că am întâlnit mulți dintre Comandanții şi colaboratorii tăi prețioşi, cu care am colaborat: Bădia Ilie Gârneață, Vasile Iasinchi, Constantin Papanace, Mile Lefter, Nicolae Şeitan, Nicolae Arnăutu, Stelian Stănicel, Victor Apostolescu, Vasile Boldeanu, Ştefan Palaghiță, Profesorul Găzdaru, Velriu Trifa, Dorina Gabor, Vasile Guian, Ştefan Georescu şi alții pe care nu-i mai amintesc.

Mişcarea Legionară, Căpitane, a fost organizația politică din Exil cea mai activă: a înființat instituții, a publicat cărți,

ziare, reviste. La Aravaca, în Spania, Bădița Vasile Iasinschi a construit cu ajutorul legionarilor Mauzoleul Moța-Marin şi casa în care funcționa Cercul Cultural Moța-Marin, lăsat apoi în îngrijirea lui Nicolae Şeitan şi a valorosului legionar prof. Emil Mărcuşiu. Profesorul Virgil Mihăilescu a înființat la Freiburg, în Germania, o Bibliotecă în care a adunat cu mari sacrificii câteva mii de lucrări nestimate în istoria şi cultura neamului tromânesc, salvate din ghiarele comuniste, costume naționale. Domnul Iasinschi a publicat revista "Libertatea". Petre Vălimăreanu, a publicat "Vatra", prețioasă revistă legionară. Profesorul Găzdaru a publicat "Pământul Strămoşesc", Constantin Papanace a publicat în "Biblioteca Verde" mai multe broşuri cu doctrină şi istorie legionară. Mardarie Popinciuc a publicat cartea "Pentru Sfânta Cruce, pentru Țară". Eugen Bârsan, ziarul "Cuvântul".

Eu am publicat în Italia revista "Alternativa Națională" în limba italiană, în cuprinsul căreia am publicat din istoria vieții tale. La Freiburg, în Germania, am înființat Tipografia "Coresi", în care am publicat revista Consiliului Național Român "Lupta Română" şi am editat 46 lucrări în limba română scrise de români din Exil. La Milano, în Italia, am înființat un Cuib legionar, cu studenți italieni de la diverse Facultăți, cuib având la bază Doctrina Căpitanului, în care legionarii italieni cântau imnurile legionare în limba română.

Am fost repartizat de Consiliul Legionar la reprezentarea partidului "Totul Pentru Țară" în "Consiliul Național Român", în care am lucrat în perfectă armonie cu Național Țărăniştii.

Căpitane, tu eşti foarte cunoscut în străinătate: istoriografi, oameni politici de seamă, şefi de partide, ziarişti internaționali au studiat şi difuzat doctrina ta, te-au dat exemplu. "Pentru Legionari" a fost tradusă în limbile franceză, italiană, spaniolă, engleză. A fost tradusă în limba italiană "Cărticica şefului de Cuib", "Însemnările de la Jilava", Moța-Marin".

Căpitane, toată lupta ta nu urmărea succesul tău personal; era lupta pentru apărarea Patriei, pentru libertatea

României, progresul culturii, educația studenților, îmbunătățirea traiului muncitorilor şi a populației nevoiaşe. Fiecare bătălie câştigată era o cărămidă în plus pentru construirea acelei României "Ca Soarele Sfânt de pe Cer" cum o doreai tu.

Tu Căpitane ne-ai lăsat două doctrine, una scrisă, cealaltă trăită. Scris ne-ai lăsat "Cărticica Şefului de Cuib", "Pentru Legionari", "Circulări şi Manifeste", "Însemnări de la Jilava". Cuprind principii şi reguli de viață care respectate înfrumusețează, îmbogățesc, înnobilează, crează etica vieții. Curajul, capacitatea, inteligența, cantitatea, valoarea înfăptuirilor tale la o vârstă atât de tânără şi într-un spațiu de timp atât de scurt, înglobează personalitatea ta în sfera miracolului, a supraumanului.

A doua Doctrină, Căpitane este sacrificarea ta conştientă pe Altarul Patriei.

Tu Căpitane ai avut de la Dumnezeu Har, de la Domnitorii români vitejia luptelor, de la părinții tăi dragostea de Țară şi îndemnul de a o apăra şi duce la biruință.

Căpitane, m-am adresat ție în termeni familiari pentru că în viața mea tu vii imediat după Domnul nostru, Iisus Hristos şi când ne rugăm Lui nu-i spunem Domnule. Nici ție nu-ți spunem Domnule, ci numai Căpitane. Toată viața mea când trebuie să fac ceva, să hotărăsc ceva, mă-ntreb: "Dar Căpitanul ce-ar zice?". "Căpitanul ce ar face, cum ar face în locul meu?". Şi în momentele cele mai grele îl rog pe Mântuitor şi te invoc pe tine. De atâtea ori mi-ați salvat viața.

Pentru mine Căpitane ai murit ca şi Iisus Hristos. Şi tu Căpitane ai fost judecat de un Sinod evreesc, atâți Pilați politici din acea epocă, exclus Iuliu Maniu, şi-au spălat mâinile; ai suit şi tu muntele calvarului, ai fost răstignit şi tu, nu pe Sfânta Cruce, ci pe banca maşinii care te purta la moarte. La fel ca Iisus ai fost pătruns , nu cu lancea ca Mântuitorul, ci cu glonțul. Ai fost băgat în groapă şi tu ca Fiul lui Dumnezeu, ți-au pus şi ție deasupra o lespede grea, dat şi tu ai ieşit din groapă şi pentru

mine şi tu trebuie că te-ai suit la Cer, la Dumnezeu, pentru că noi nu găsim osemintele tale, nimeni nu ştie unde sunt.

În Însemnările de la Jilava, de Sfântul Paşte 1938 tu scrii: "A înviat Hristos sădind peste toată lumea, până la sfârşitul vremii, speranța, că niciodată nu vom pieri sub piatra nedreptăților, oricât de grea ar fi aşezată peste firavele nostre trupuri. Vom învia, vom birui". "Țelul final nu este viața, ci Învierea". "A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; că viața noastră nu se termină aici, la aceşti trecători 60-70 ani; că se prelungeşte dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noştri şi nu ne vom mai despărți niciodată. Că vom învia din morți în numele lui Hristos şi numai prin Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit".

TE AŞTEPTĂM, CĂPITANE, CU MOȚA ŞI TOȚI MARTIRII LEGIUNII.

Nicolae Constantinescu

In memoriam

În anul de grație 1889, Dumnezeu văzând alunecarea noastră către (spre) păcat şi mâhnindu-s tare, a hotărât ca pe ziua de 13 septembrie, ziua Sfîntului Corneliu - Sutasul - să se nască pe pământul românesc, un fiu care să trezească din amorțeală acest popor - mult încercat - şi să-i redea strălucirea pe care o merita, ca şi încredera pe care o avea în virtuțiile străbune.

Acest fiu al neamului a fost Corneliu Zelea Codreanu sau "Căpitanul" cum i se zicea.

Acest Corneliu era înzestrat de Providență cu o mulțime de calități.

Era credincios lui Hristos - Dumnezeu, cinstit, drept, iubitor de țară până la sacrificiu, ager la minte şi la trup, dar mai ales clarvăzător în viitorul acestei nații, ceea ce l-a făcut aproape să renunțe la bunurile sale pământeşti - atât de pieritoare, bucurie după care toată gloata pigmeilor şi a tuturor şarlatanilor îngâmfați, râvnea cu nerușinare şi nesaț.

Era aspru la fire, neînduplecat de nici o ispită şi chiar cu el însuşi, era în primul rând aspru pentru că cine nu este astfel cu sine-însuşi, nu are dreptul să pretindă şi celorlalți virtuți pe care el însuşi nu le-ar fi avut.

Natura sau poate Dumnezeu însăşi i-a dăruit o frumusețe fizică perfectă, asemănătoare zeilor.

Această frumusețe era în mod miraculos unită cu o perfecțiune morală deosebită şi totodată cu o smerenie (morală) sufletească pe care nici un alt conducător nu a avut-o şi probabil nici nu ar fi vrut s-o aibă şi cei mari sunt cei mai îndeobşte vulnerabili.

Printre toate deşertăciunile vieții, pentru Corneliu Zelea Codreanu, acestă îngâmfare ar fi fost una dintre cele mai mari deşertăciuni.

La el era totul iubire şi modestie.

De aceea a fost iubit până la adorare şi sacrificiu; dar tot astfel a fost urât cu o înverşunare pe care istoria nu a mai întâlnit-o față de un om atât de drept şi cinstit.

Tocmai de aceea spuma intelectualității românești i s-a alăturat cu încredere. Ea l-a susținut permanent.

El, neprihănitul, a avut curajul să pună degetul tocmai pe rana acestui popor şi astfel să se lumineze şi să învie, ca odinioară Parsifal, toată firea şi să revină la viață.

Avea o charismă de o putere spirituală supra-naturală.

Dușmanii însă pândeau din umbră, de la cei mai mari până la cei mai mici.

Pe cât a fost de mare "Căpitanul", pe atât de mari i-au fost dușmanii.

Numai poeții l-au înțeles, aceşti mari copii ai lumii.

- "Din mulțimile oarbe, unu s-alege...
Gândul e rege...
Vorba lui lege...
Vrerea-i platoşe de neînfrânt...
Pasul lui cutremur de pământ
Veacul sub trăsnete, în sbatere grea
Îi zice cum vrea
În botează cum vrea...
La masa cu lucru aduna:
Azurul văzduhului lângă furtună
Şi lâng-o inimă mai bună ca o pâine -
Cruzimi de tigru, auzuri de câine...

Noua lui limbă
Fața țării o schimbă:
Grâul creşte mai lin din glia săracă
Fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
Flăcăii, pentru el,
Se-mbracă în muşchi mai tari, ca de oțel...
Pentru o rază din privirea-i ruptă,
Oricine-i gata, pentru el să cadă în luptă...
Bătrânii sătui de viață ar vrea să mai trăiască
Să steie drepți la vorba lui împărătească.

Puşca, tunul, tancul cu botul în tină
I se închină...
Pace-i mai place, războiul mai crunt...
Pentru el sunt toate - aşa cum sunt...
Ochii lui,cu mii de uitături deodată
Străfulgerară şi scoală în picioare țara toată...!

Aron Cotrus

Corneliu Zelea Codreanu a fost cel mai mare îndrumător spiritual al neamului românesc.

Şi-a pus la temelia operei sale, viaţa sa.

Care dintre toţi marii conducători ai neamului fie ideologi politici, regi sau împăraţi ar fi pus pe Hristos - Dumnezeu scop al mântuirii neamului la Judecata de Apoi?

Mare a fost durerea poporului român la vestea asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu.

N-am întâlnit niciodată în privirile oamenilor atâta durere mocnită ca atunci...

Erau oameni care plângeau pe stradă.

Poporul prohodea pe cel mai iubit conducător al său.

Mi se strecoară în suflet litania altui mare poet romăm, Tudor Arghezi.

- "Unde a plecat călare Făt-Frumos
De nu se mai zăreşte nicăierea
Oricât şi-ar pune soarele puterea
Şi oricât de jos ar coborî şi luna."

Şi cum fiecare om este un cântec pe lumea aceasta Tudor Arghezi grăieşte mai departe:

Cântecul lui, de care era învăluită ţara toată ca într-un vis
De sta şi ochii şoimilor închişi
În ascultare, a încetat deodată.

Ferice de cei ce l-au cunoscut pe Căpitan şi-au trăit lângă el şi l-au iubit.

Dar aşa cum grăieşte Evanghelia, mai fericiţi voi fi în curgerea vremii cei care nu l-au cunoscut şi-l vor iubi peste vremuri.

- În vecii vecilor
Să trăieşti Căpitane

Ileana Z. Codreanu
Bucureşti 27 iulie 1999

Iulius Evola la Casa Verde

Ne iese în întâmpinare un țăran înalt şi suplu, îmbrăcat sport, cu un chip luminos, care din prima clipă ne inspiră tuturor o senzație de noblețe, forță şi cinste. Este chiar Corneliu Codreanu, liderul Gărzii de Fier. E un tip caracteristic arian-roman: pare să fie venit din antichitatea ario-italică. În timp ce ochii săi cenuşii-albaştri exprimă tăria şi voința calculată a conducătorilor, expresia sa conține în ansamblu o anumită nuanță de idealism, de interiorizare, de forță, de omenie. Până şi în conversație are ceva caracteristic: înainte de a răspunde , pare să se concentreze, să se îndepărteze, şi apoi dintr-o dată începe să vorbească, exprimându-se cu o precizie aproape matematică, în fraze bine articulate şi închegate. Aşa l-a caracterizat Iulius Evola pe Corneliu Z. Codreanu.

Căpitanul

Cuvintele lui spărgeau adâncuri, luminau creste;
Apariția sa a fost aprigă vijelioasă...
Privea spre cer cu picioarele înfipte în istorie,
Împodobind veacul cu harul său
Taina cerului ni l-a dat, dar vremea l-a duşmănit
A coborât din codru, înălțând un steag pentru cei drepți
Năpraznic, dar şi senin, lucrarea i-a fost binecuvântată:
Un puț cu ciutură de aur din care furii nu pot bea...
Lumina lui a fulgerat pentru cei ce pot vedea.

Petre C.Baciu

Judeca cu repeziciune uimitoare. Analiza orice situație până în cele mai mici amănunte. Voia să ştie tot ce se petrece. Îi plăcea să fie bine informat şi din surse sigure. Cel care îi dădea o informație trebuia să răspundă aşa zis «cu capul» de exactitatea ei. Nu permitea şoapta la ureche şi era aspru cu cei care lansau zvonuri sau inventau neadevăruri. Când lua o hotărâre, sau judeca o situație, trebuia să fie informat la maximum şi se consulta şi cu alții ca să le audă părerea. *Era pe pământ şi parcă nu era.* Întreaga lui ființă ardea ca o flacără ce mistuia în interior probleme şi gânduri greu de descifrat, dar aşa de naturale pentru cel care înțelegea misiunea lui pe pământ. *Naturalul şi supranaturalul se oglindeau în întreaga lui ființă*. Era om şi împărat. Flăcările mistice din privirea lui dădeau legionarilor arme sufleteşti nebănuite care se înălțau până la devotament şi sacrificiu.

Era un realist. Ştia că drumul regenerării morale a unei generații nu se poate parcurge peste noapte. O biruință nu se poate câştiga din victorii ieftine, ci numai din răbdare, educație şi sacrificii de individ, de neam şi de durată.

Se stăpânea cu o uşurință naturală de la orice exces. Nu fuma decât seara târziu câte o țigară şi numai după ce mânca. În taberele de muncă îi sfătuia pe legionari să nu fumeze înainte de dejun. Postea Miercurea şi Vinerea. Câte odată post negru. Nu mânca nimic până după apusul soarelui.

Era sărac şi trăia din lipsuri franciscane. Pe vremea când era la Iaşi făcea avocatură şi mai câştiga un ban, îl dădea pentru lupta națională sau ajuta pe cei lipsiți. Când trecea pe lângă un cerşetor şi nu avea un ban în buzunar, ruga pe altul care era cu el, să dea ceva de milă cerşetorului.

Soția lui era modestă şi se mulțumea cu foarte puțin. Costumul național sau câte un costum de haine civile erau dăruite de prieteni. Hainele pe care le-a avut în Franța, la studii, le-a

păstrat şi purtat ani de-a rândul. În timp ce se construia «Casa Verde» din Bucureştii Noi, avea un bordei, sub pământ, unde dormea. Când construcția a fost gata i s-a dat un apartament. A fost prima dată când a avut, împreună cu soția, o casă. Toată viața a trăit în casa părintească de la Huși, sau cu chirie şi pe la prieteni.

Odată instalat în locuința permanentă la «Casa Verde», iar distanța fiind prea mare cu tramvaiul sau cu autobuzul până la sediul din strada Gutenberg, Ionel Moța a făcut o colectă să-i cumpere un automobil pentru economie de timp şi pentru siguranța personală ca să nu fie ucis de agenții plătiți de Camarilă. După multe ezitări a acceptat să i se cumpere automobilul: «dar să nu fie marcă germană (era Hitler la putere) nici marcă italiană (era Mussolini la putere) ci marcă franceză, dacă se poate». La vremea aceea era în Franța, la putere, Léon Blum, un socialist. «Nimeni nu o să creadă că Léon Blum mi-a făcut-o cadou», a adăugat Căpitanul. S-a cumpărat un Renault francez, iar Corpul Muncitorilor l-a dat pe Ilarie să-i fie şofer permanent. Cu maşina se deplasa repede oriunde era nevoie, în Bucureşti, sau pe întreg cuprinsul țării.

Era acuzat de partidele politice şi de duşmani că e în slujba lui Hitler şi că vrea să vândă țara hitleriştilor. Flondor îi era prieten şi comandant legionar. El avea la palat un frate ca şef al protocolului. Odată vine grăbit la sediu şi-i spune Căpitanului că Mareşalul Göring se află la vânătoare în Bucovina şi că ar fi bine să meargă să stea de vorbă cu el. «Ce să vorbesc cu el? N-am nimic de discutat». Şi nu s-a dus.

Altă dată Flondor că ar fi bine să semneze registrul de audiențe la Palat şi chiar să ceară audiență Regelui. Iar în ziua când se va fixa audiență, el, Flondor, o să-i aducă fracul în care să se îmbrace.

«Eu nu merg să semnez registrul de audiențe. N-am ce să-i cer Regelui. Nu vreau să fiu ministru, nici nu vreau să mi se

dea puterea. Dacă însă Regele mă cheamă, atunci mă duc, şi am să mă îmbrac în costum național, îi place sau nu-i place.»

Mai târziu explica celor care au auzit de această întâmplare motivele pentru care nu cere audiență: «De mă duc, înseamnă că vreau ceva. Dar eu nu vreau nimic. Vreau numai să fiu lăsat în pace. De cer audiență, mă va întreba ce vreau? Dacă mă chiamă, atunci întreb eu de ce m-a chemat şi ce vrea de la mine? De va fi să vorbesc cu Palatul vreodată, eu nu pot să vorbesc în numele meu. O să vorbesc în numele generației noastre şi al Neamului întreg şi atunci țara întreagă o să ştie ce am vorbit.»

Când mergea la biserică se ruga. Tot timpul slujbei stătea drept, ca o lumânare, fără să se mişte. Ținuta lui dădea majestate şi umplea de slavă serviciul divin. Când era apăsat de probleme spunea Nicoletei şi celorlalți de la sediu: «Mergeți voi şi vă rugați. Poate rugăciunile voastre sunt mai puternice decât ale mele. Rugați-vă şi pentru mine».

Vorbea frumos chiar şi cu cei pe care îi ştia că-l duşmănesc de moarte. Îi ierta, pentru că ura lor era de natură omenească, scuzabilă. Ştia că el vine cu o lume nouă, de cinste şi corectitudine, în viața socială şi politică a țării. Mulți dintre ei se temeau de el, iar alții îl respectau fără mărturisire.

Încheiere

Şi acum, la sfârşitul acestor rânduri, *rugăciunea mea*:

Naşte, Doamne, din pământul românesc încă un Căpitan care să ridice Crucea doborâtă la pământ, să refacă istoria străbună, să şteargă lacrimile şi suferințele cu mâna lui, să vindece rănile trupeşti şi sufleteşti pricinuite de cei fără de Dumnezeu şi să deschidă drum luminos către tronul Împărăției Tale Neamului nostru Românesc şi să facă din țara noastră «o țară frumoasă ca Soarele Sfânt de pe Cer, bogată, puternică şi

temătoare de Dumnezeu », aşa cum au visat-o Ion Moța şi Căpitanul.

În anul Domnului 1988, Căpitanul ar fi împlinit 89 de ani. În 1938, la vărsta de 39 de ani, a fost ucis, prin strangulare şi împuşcare, de oamenii lui Carol II-lea, călău fiind Primul Ministru Armand Călinescu.

STELIAN STĂNICEL

*

* *

Iată unele caracterizări formulate de câteva mari personalități legionare: Puiu Gârniceanu, Ion Banea, Iordache Nicoară şi Gh. Racoveanu.

Aşa l-a caracterizat Puiu Gârniceanu pe Căpitan*:

(* Avocat. Asasinat la 21/22 Septembrie 1939 la Vaslui.)

«Acest om este un om cerebral şi sentimental totodată. Este rațional şi mistic. E bun şi dur. Blând şi implacabil, voluntar şi suav, orgolios şi modest, tenace fără să fie rigid, idealist fără să fie utopic, vizionar al potențelor latente ale Poporului Român. De înaltă energie spirituală şi de extraordinară forță fizică. Pedagog şi conducător, răbdător şi prudent, deşi un temperament tumultos, liber de pofte personale, predestinat a conduce mulțimile. *Era un organizator obsedat de imperative spirituale*, în marea lui putere de dragoste pentru ceilalți oameni, pentru toate făpturile lui Dumnezeu, pentru animale şi insecte, pentru culorile câmpului, pentru florile şi păsările lui Dumnezeu. Nesfârşita lui bunătate față de copii şi umili. Cum credem că nimic mare nu s-a făcut în lume fără dragoste, fără îndoială că el era cel chemat la redeşteptarea Neamului Românesc.»

Iar Gheorghe Racoveanu scria*:
«Corneliu Codreanu nu era un predicator; nu era profesor de educație creștină; nu era dascăl de pedagogie. Ci era învățătorul, organizatorul, călăuzitorul. El învăța, organiza, conducea. Marele nostru Eminescu n-a avut numai intuiții geniale, ci și darul de a formula pregnant adevăruri din care ne hrănim noi astăzi. Corneliu Codreanu n-a avut numai darul de a intui și de a formula. Ci a avut și puterea de a organiza; a avut capacitatea de a prelucra materialul uman existent. Îl distingea, fără îndoială, marele lui simț pentru real. Dar peste aceasta era el o putere care topea zgura ticăloșiei omenești. Gonea boarea leneviei, pregătea sufletele spre fapta eroică, spre totala jertfă de sine. În această putere, în acest dar excepțional stă valoarea lui. Aici, extraordinarul lui prestigiu. Corneliu Codreanu n-a izbutit numai să pună pe picioare - în pofida tuturor adversităților imaginabile - o mișcare de mari proporții.

Corneliu Codreanu a transformat oamenii: le-a îmbrăcat sufletul în haină de nuntă. Într-o țară și într-o vreme în care lipsa de onoare, jaful de sus și desfrâul erau la ele acasă, Corneliu Codreanu a așezat pe soclu onoarea ca virtute de sine stătătoare, a făcut din corectitudine și din cinste sufletească condiția primordială a viețuirii împreună, iar din austeritatea moravurilor blazonul luptătorilor lui. *Iară cununa acestor virtuți era credința în Iisus Hristos. Aceste virtuți el nu le-a predicat. Le-a dat trup*. Iată de ce Neamul Românilor vedea în el călăuza, capul, căpetenia, căpitanul său. Decapitându-l, sceleraților de la 1938 au decapitat Națiunea.

Făcând această afirmație nu mă gândesc la rostul pe care Corneliu Codreanu l-ar fi avut în stăvilirea puhoiului de la Răsărit, ori în schimbarea profilului politicei europene. Ocupația rusească

(* Emerit teolog și elev al savantului Profesor de Logică și Filosofie, Nae Ionescu.)

se va curma odată cu înfrângerea Rusiei Sovietice, înfrângere în care credem cu tărie. Dar cu alungarea Ruşilor, procesul de vindecare a naţiei nu s-a sfârşit. Pentru vremea de după liberare, Naţia va avea nevoie tocmai de educatorul, de omul extraordinar pe care ea îl dăduse şi pe care nu-l mai poate da decât intevale de secole; de Corneliu Codreanu, cel ucis «pro populo».

Ştim că **Nae Ionescu**, care a înţeles toată adâncima operei lui Coneliu Codreanu şi care a simţit chemarea lui, a spus - pe când încă trăia Codreanu - că minunea înfăptuită de acesta e atât de mare că de-acum îl depăşeşte şi pe el. *Iară după omorâre ne-a învăţat că cea mai rodnică răzbunare a lui Corneliu Codreanu este înfăptuirea vrerii lui.*

Ucenicii şi prietenii lui Corneliu Codreanu au datoria de onoare să nu trădeze opera lui.

Dar Codreanu nu mai este. Şi Codreanu nu mai poate fi înlocuit de nimeni. Iată de ce, prind decapitarea de la 1938, Naţia Românească a rămas săracă.

Dar Dumnezeul îndurărilor va face cu ea semn spre bine. Căci păcatul nu l-a săvârşit Naţiunea. Ci duşmanii ei de moarte.»

Iar Ion Banea scria în 13 Martie 1936*:

(* Doctor în medicină şi licenţiat în drept. şEful Ardealului legionar. Asasinat la 21/22 Septembrie 1939 la Râmnicu Sărat.)

«Căpitanul! Este o piatră de hotar, o graniţă. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină.

Figura lui în cuprinsul mişcării naţionale, de la război încoace, apare ca o *linie de foc*, în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul şi animatorul. Totdeauna pe poziţia cea mai înaltă a frontului de luptă, plin de credinţă şi hotărâre, niciodată şovăielnic sau fugind de

răspundere.

Viața lui se îmbină cu lupta şi mişcarea națională, până într-atâta, încât nu mai rămâne nimic vieții, confundându-se totul într-o continuă şi mare acțiune în slujba intereselor Nației. Predestinat la jertfe, a trăit intens zbucimat. Existența i-a fost plină de fapte şi pândită de primejdii. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuiva să dorască, şi a coborât adâncuri, din care numai puterea lui Dumnezeu, în care credea aşa de tare, l-a scăpat. A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață şi măreția solidarității Neamului Românesc cu faptele lui. I-au ros sănătatea asprele zile de închisoare şi i-au dat flori de viață clipele mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mesr de mână cu vremea, primind cu zâmbetul pe buze şi batjocurile şi laudele.

Iubtor al luptei, vitejiei i-a închinat tot rostul. S-a dat tot Mişcării, dar el n-a cerut nimic. Îl doreau dușmanii răpus şi el tot mai tare s-a înălțat.

Căpitanul: Gând, hotărâre, acțiune, vitejie, viață.»

Iordache Nicoară scria[**]:

(** Asistent Universitar. Comandant legionar. Asasinat la Miercurea Ciuc la 21/22 Septembrie 1939.)

«Şi şi-a realizat omul acela, coborât din munte, viața lui românească, adânc, cu o frumusețe şi cu o autencticitate care a pus pecete pe veacul lui. Şi a izbutit, zugrăvind pe scut un Arhanghel, după îngenuncheri prelungi pe lespedele bisericilor şi ale templelor, după jertfe şi schingiuri. A izbutit să strângă, cu brațele şi ochii lui, vrerea tânără a Neamului, să-i sape albie adâncă şi s-o lase să curgă clocotind, prin veacuri, până azi. »

Am fost şi sunt mereu mândră că pot fi legionară:

Suferințele mele m-au călit şi mai mult în Sfânta-mi credință. În toate rugăciunile mele, rog pe Sf. Arhanghel Mihail să taie cu sabia Lui calea tuturor dușmanilor Legiunii. Se pare lumina începe să se iveaască, după o lungă viață de încercări!

Sper că tineretul ce vine după noi să aibe norocul să vadă înflorită Legiunea şi toate calomniile ce se vor mai ivi de la dușmani să cadă la pământ, iar ce a fost să fie ca un vis urât, lipsit de puteri ca şi până acum.

Doamne ajută!

Să trăieşti în veci Căpitane

Doina Gabor

Viena

Aprilie 1999

GÂNDURI DESPRE CĂPITAN

De n-ar fi fost ucis, ar fi împlinit 95 de ani la 13 Septembrie 1994. În zilele noastre devine posibilă o asemenea vârstă.

Când s-a săvârşit din viața aceasta abia trecuse de 39 de ani. La aceeaşi etate se stinsese şi Hyperion al literaturii române. Tot un Luceafăr, dar al politicii româneşti interbelice, s-a dovedit a fi şi Corneliu Zelea Codreanu, deoarece încă din vremea studenției a stăvilit, la Iaşi, expansiunea comunismului în România. Pentru mine nu încape îndoială că în ceea ce priveşte integritatea de caracter şi concepția politică, există o similitudine perfectă între marii bărbați Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu. Amândoi au rămas incoruptibili, nefiind atraşi câtuşi de puțin de onoruri, de bani sau de funcții prin care ar fi trădat curatele idealuri tinereşti, puse în slujba patriei.

Aceasta în ceea ce priveşte teribil de scurtele lor vieți. Însă prin felul cutremurător în care a părăsit această lume haină, Căpitanul se apropie cel mai mult de Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi îi desparte o enormă distanță temporală (de circa 1900 de ani), totuşi amândoi sfârşesc cam prin aceleaşi suplicii

înfricoşătoare, ordonate de aceeaşi ocultă anticreştină. Există, aşadar, o izbitoare asemănare între ucigaşii lui Ioan Botezătorul şi cei ai lui Corneliu Codreanu din anul 1938 după Hristos. Tetrarhul iudeu Irod Antipa îl are corespondent, după 1911 ani, pe regele iudeo-masonic Carol al II-lea de Hohenzolern, în vreme ce amantei incestuoase Irodiada îi corespunde metresa Lupeasca, Evreică şi dânsa. S-ar părea că doar Salomeea a rămas fără continuatoare. La drept vorbind, rolul acestei adolescente inocente devenise şi aşa superfluu pentrucă ea nu ştia ce să ceară. Au apărut, în schimb, în noul scenariu (mai diabolic elaborat), consilieri regali, miniştri, generali şi alți gâzi, setoşi de sânge tineresc, care au cerut nu doar un cap - cel al Căpitanului - ci paisprezece capete. Iar modul chinuitor în care au fost omorâți şi distruşi cei 14 tineri legionari în frunte cu Codreanu nici nu are termen de comparație în toată istoria Terrei: prin stangulare şi, apoi prin împuşcare, având mâinile şi picioarele legate cu lanțuri de ocnaşi. Pe urmă, în groapa comună în care au fost azvârliți claie peste grămadă, s-a turnat vitriol, ca din trupurile lor de martiri nici oasele să nu rămână intacte. La acest ultim act mişelnic dintr-un spectacol vampiresc, incredibil, dar în întregime real, a participat însăşi Noua Irodiadă (recte Elena Lupescu), unul dintre numeroşii autori morali ai carnagiului, spre a se convinge personal că s-a îndeplinit absolut totul după bunu-i plac drăcesc...

Aveam doar 6 ani în toamna lui 1940, când mi-a fost dat să aud, pentru prima oară, intonându-se "*Sfântă tinerețe legionară*". Şi acum, la 60 de ani, sunt cuprins de aceiaşi dulci fiori de bucurie şi de îmbărbătare ca în copilărie. Mărtirisesc cu toată onestitatea că n-am citit - nici nu cred că există - alt text laic atât de frumos, de mobilizator şi de însuflețitor ca poemul - imn "*Sfântă tinerețe legionară*". Fiecare vers şi fiece slovă sunt înălțătoare, de neuitat, însă pe mine m-au impresionat cel mai puternic aceste două perechi lexicale din refren: "*Garda-Căpitanul*" şi "*Țara-Căpitanul*". Tot atunci, în 1940, primul

care mi-a răspuns la tulburătoarea interogație "*Cine-i Căpitanul?*" a fost regretatul meu tată. Părintele meu nu dobândise prea multe cunoştințe în istorie şi în politică, dar ştia destule lucruri ca să-mi fi astâmpărat curiozitatea de copil.

Însă cel ce avea să mă lumineze pe deplin asupra Mişcării Legionare şi a întemeietorului său va fi bădia Erhan Sebastian. Aceasta s-a întâmplat prin iarna 1957-1958. În celulele 1-4 şi 9-12 ale secției a III-a a penitenciarului Jilava, am avut norocul să-l cunosc pe acest admirabil bucovinean, brav veteran al Legiunii Arhanghelul Mihail. De la el am aflat, mai întâi, ceea ce acum îmi confirmă fotografia: că marele martir Corneliu Zelea Codreanu a fost un bărbat înalt, atletic, frumos şi viteaz ca un arhanghel. Afirmă adevărul despre frumusețea lui îngerească şi bărbații, nu numai femeile, care au avut şansa extraordinară de a-l vedea şi a-l auzi vorbind.

Căpitanul ştia să îmbine desăvârşit vorba aspră cu blândețea şi omenia în fapte. Nu se cunoaşte nici o nepotrivire între promisiunile şi faptele sale. Avea o minte genială. Inteligența lui, bazată pe harul facerii de bine, al construcției, nu admitea compromisuri cu politicienii, cu cei ce se pretau la înțelegeri satanice dăunătoare pentru scumpa noastră țară. Servirea patriei şi slujirea lui Hristos până la jertfirea vieții reprezentau suprema lege pentru Căpitan.

Parcă-l aud şi acum, după 35-36 de ani pe bădița Erhan zicând cu fală: "Îi plăcea Căpitanului să facă sport. Dar nu unul de maidan, cum fac mai toți copiii şi flăcăii, ci unul de performanță. Ba chiar mai multe sporturi. Le practica pe toate cu rezultate bune. Era polisportiv ca un German. Îndeosebi la schi şi la înot nu-l întrecea nimeni. Eram şi eu - continuă bădia din negura vremii de demult - la Carmen Sylva, când Căpitanul a salvat pe un Iţic de la înec. Câțiva camarazi i-au atras atenția că şi-a riscat propria viață pentru un iudeu nemernic. N-am să uit niciodată riposta hotărâtă pe care ne-a dat-o Căpitanul: "*Am salvat un om. Nu contează că-i Evreu. Şi vă rog să rețineți*

pentru totdeauna că nu împotriva Evreilor ca atare trebuie să se îndrepte lupta necruțătoare a unui legionar autentic, ci contra celor ce fac rău României şi bisericii creştine".

Crezul acesta umanist şi național-creştin - subliniază venerabilul meu călăuz - s-a confundat cu un principiu de la care nu s-a abătut nici măcar o dată. Lângă el - încheie bătrânul dascăl legionar - te simțeai în siguranță. Nu te temeai de nimic. Cel puțin pentru mine personalitatea lui impunătoare reprezenta un nu știu ce ocrotitor. Era ca un scut, ca un înger păzitor, ca un arhanghel cutezător şi izbăvitor. Ar fi putut trăi până la bătrânețe de n-ar fi fost răpus de moştrii cei mai sângeroşi din istorie. Încă pe-atât de-ar fi trăit, adică 70 de ani, ar fi reuşit cu siguranță să facă din România o țară frumoasă "*ca soarele sfânt de pe cer*" ideal neagreat însă de oculta mondială care nu va îngădui unui popor mic, ca al nostru, să se ridice şi să se întărească prea mult...

Vrăjmaşii românismului şi ai creştinismului, căutând nod în papură îi reproşează Căpitanului nostru faptul că l-a împuşcat pe torționarul, persecutorul şi criminalul prefect de poliție din Iaşi, Manciu, deşi se ştie că atunci a fost vorba nu despre o faptă premeditată ci de una săvârşită în legitimă apărare. De altminteri, justiția l-a achitat, absolvindu-l de orice vină.

Dar aceşti duşmani ai adevărului istoric ar trebui să-şi aducă aminte că Moise însuşi s-a văzut nevoit să omoare un Egiptean care-l bătea cumplit pe un sclav evreu: cu toate acestea nu l-a calificat nimeni pe Moise "*criminal*", iar fapta aceea n-a fost de natură să-l împiedice a urca până la cea mai înaltă treaptă a devenirii sociale. Chiar Dumnezeu l-a desemnat pe Moise, după omor, ca lider politic şi religios al poporului ales din era dinainte de Hristos. Ba, îndrăznesc să afirm că cinstirea ce i se cuvine lui Corneliu Z. Codreanu nu o întrece pe a lui Moise întrucât Căpitanul a intrat în veşnicie prin moarte trupească de mare mucenic.

De altfel, nutresc necontenit convingerea neclintită că

multă vreme nu va mai trece până ce pleiada noastră de sfinți - sărăcuță deocamdată - se va îmbogăți cu marii mucenici Ioan I. Moța, Vasile Marin şi Corneliu zelea Codreanu, care, asemenea Brâncovenilor, şi-au dat viața pentru Hristos. Cât timp va curge Dunărea şi va exista un spațiu terestru ce se numeşte România, Căpitanul va fi pomenit şi omagiat ca liderul politic şi spiritual el mai de seamă al tineretului din acest al XX-lea veac de după Hristos.

SPIRITUALITATEA LEGIONARĂ

Mişcarea legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este *o şcoală spirituală*, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou.

Mişcarea Legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale.

Ea tinde să aprindă credinți nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluționeze sufletul românesc.

Strigați în toate părțile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului şi sufletul mulțimii.

De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. "Legiunea Arhanghelul Miahil" va fi, prin urmare, mai mult o *şcoală şi o oaste* decât un partid politic.

Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui.

Din această şcoală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calități de erou. Un uriaş în mijlocul istoriei noastre, care să lupte şi să biruiască împotriva tuturor duşmanilor Patriei, lupta sa şi biruința sa trebuie să se prelungească şi dincolo asupra inamicilor nevăzuți, asupra puterilor răului, tot ce poate rodi rasa noastă mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înțelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară! Un om, în care să fie dezvoltate, până la maximum, toate posibilitățile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptății; cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

În acest tip de erou - erou în sens războinic - pentru ca să poată prin luptă să-şi impună părerea - erou în sens social: incapabil după victorie de a exploata munca altuia - erou al muncii uriaşul creator prin muncă al țării sale - trebuie să fie concentrat tot ce putut strânge mai bun în timpul miilor de ani poporul român.

Pe acest om îl aşteptăm, pe acest erou, pe acest uriaş.

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.

Un nou partid politic nu poate să dea decât cel mult un nou guvern şi o nouă guvernare; o şcoală legionară însă, poate să dea țării acesteia un mare *tip de Român*. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n-a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră istorie, şi să pună temeliile începutului unei altei istorii româneşti, la care acest popor are dreptul, precum şi curățeniei şi nobleței sale sufleteşti, căci este, poate, singurul popor din lume, care, în toată istoria sa, n-a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptății altor popoare.

Mărturie

În anul 1942, Domnul Iuliu Maniu mi-acerut să păstrez,

în secret, o mapă cu documente importante. Am ţunut-o ascunsă, sub lemnele din boxa, pe care o aveam în pivnița locuinței mele din Bucureşti, strada Costache Negri 20.

La începutul anului 1944, Preşedintele Iuliu Maniu mi-a cerut să-i aduc un plic, cu stema Marii Britanii, care se afla în mapă. Deoarece nu aveam cheița dela încuietoare, i-am adus mapa. Nu era prea mare în încăpea în geanta mea de avocat.

La observația Domnului Maniu, că îmi ceruse să aduc numai plicul, am răspuns că nu mi se încredințase cheița. Preşedintele a zâmbit, spunându-mi, că mapa nu era încuiată şi întradevăr am putut s-o deschid şi să scot plicul, în cauză.

Probabil, ca semn al încrederii ce-mi acorda, Preşedintele mi-a spus să citesc scrisorile din plic: erau două. În una dintre scrisori, Sir Reginald Hogre, ambasadorul britanic din România, scria Domnului Iuliu Maniu, la cererea primului ministru al Regatului Unit Sir Winston Churchill, că Guvernul Majestății Sale garanta României, la sfârşitul războiului, hotarele din 1939 şi independența Statului. Cealaltă scrisoare era semnată, personal, de premierul Winston Churcill, care confirma Domnului Maniu, garanțiile menționate în scrisoarea ambasadorului Reginald Hogre.

Preşedintele a reținut plicul, cu cele două scrisori şi mi-a înapoiat mapa, cu recomandația de a citi documentele rămase înlăuntru, ceea ce am afăcut, când m-am înapoiat acasă.

Se aflau în mapă, mai multe documente de importanță istorică, dar, de această dată, voi pomeni numai despre o scrisoare, mai degrabă un fel de bilet, semnat de Domnul Corneliu Zelea Codreanu. Era scris pe o bucată de hârtie simplă şi probabil tăiată din o foaie mai mare. Firul scriiturii avea culoarea ruginii şi era însoțit de o bandă foarte îngustă şi spălăcită, ceea ce m-a făcut să cred că se scrisese cu sânge.

Nu aş putea reproduce întocmai cuprinsul scrisorii, dar, în esență era următorul:

Căpitanul Corneliu Codreanu scria Domnului Maniu, că

simțea apropierea sfârșitului, pe care i-l pregăteau vrăjmașii și că era îngrijorat de ceea ce ar putea să se întâmple legionarilor săi, când el nu va mai fi; își exprima temerea, că aceștia ar fi putut să se rătăcească. De asemeni, el scria că-l consideră pe Domnul Maniu, drept cel mai cinstit om politic român și de aceea, îl ruga, să aibe grijă de ei, adică de legionari.

Referitor la Decretul de amnistie, promulgat cu ocazia săvârșirii de către regele Mihai, a actului de la 23 august 1944, precizez, că el trebuia să fie aplicat, fără nici-o discriminare, tuturor infracțiunilor politice: prin urmare, legionarii condamnați pentru rebeliune aveau dreptul să beneficieze de el.

Decretul de amnistie a fost aplicat deținuților politici aflați în închisorile din București, chiar în noaptea de 23-24 august 1944 și în zilele care au urmat.

Pentru eliberarea deținuților politici din închisorile din provincie, trebuia să se deplaseze, pe teren, comisii, formate din magistați, procurori și delegați ai Direcției generale a închisorilor, dar din cauza ciocnirilor dintre armata română și cea germană, mai ales în Transilvania, operația a fost amânată. Între timp, apelurile lansate de un post de radio dela Viena, pentru rezistența armată la invazia Sovieticilor, a oferit acestora pretextul de a cere excluderea legionarilor condamnați, dela beneficiul Decretului de Amnistie. Știu că în ședința Consiliului de Miniștri, care a dezbătut această Chestiune, Miniștrii Național Țărăniști s-au opus la modificarea Decretului de Amnistie, pentru excluderea legionarilor de la beneficiul amnistiei, dar, acest beneficiu le-a fost răpit, pe baza unei dispoziții a Convenției de armistițiu, care obliga guvernul român să ia măsuri contra organizațiilor fasciste. Acest episod a cunoscut dezbateri repetate și aspecte variate, pe care le-am expus, în un articol separat, încă nepublicat.

Iosif Toma Popescu
18 noiembrie 1987, Lausanne

O jumătate de veac dela moartea lui Moța și Marin

Acum 50 de ani au căzut pe frontul dela Majadahonda Ion Moța și Vasile Marin.

Jertfa lor este pilduitoare.

Moța și Marin reprezentau tineretul românesc, pregătit să-și dea viața ca luptători ai lui Hristos Dumnezeu și ai Neamului Românesc.

Din scrisorile către părinți și Căpitan reiese clar că pasul făcut era decisiv pentru un Moța.

Moța și Marin n-au venit la Majadahonda pentru a lupta ca voluntari obișnuiți, pentru împodobirea vieții lor cu acte războinice, ci au venit acolo, unde se încinsese o luptă între două lumi: a binelui și a răului, a creștinității și a celor fără Dumnezeu.

În fruntea Tineretului Român, ei veneau ca prin jertfa lor să pecetluiască cu sigiuliul vieții lor o nouă orientare, un nou fundament, după care să purceadă spre marea jertfă a Căpitanului și a lui Ion Moța.

Măsura luată de Ion Moța a fost din proprie inițiativă. Căpitanul i-a fixat o lună. Odată măsura îndeplinită, a fost plăcută lui Dumnezeu și va fi trecută în eternitate.

O Românie Legionară făurită de Căpitan nu înseamnă un schimb de oameni sau sisteme, ci o școală nouă, un nou crez al lumii noi. *Acest act de dăruire înmugurea în pădurea Dobrina, din care va crește imensul arbore: Legiunea.*

Soluția găsită de Căpitan și de Ion Moța s-a îndeplinit. Ea venea din adâncuri să desăvârșească tot ce a avut mai bun Neamul cu vii și morții lui. Eroii și martirii noștri care au trecut și trec prin grele încercări până la suprema jertfă vor rămâne pildă. Legionarul învestit cu armura spirituală își va deschide drumul în istorie.

Lumea Legionară are un viitor. *Ea va trece triumfătoare peste toate vicisitudinile, pentrucă Legiunea Arhanghelul*

Mihail posedă arma cea mai puternică, arma noii credinți în Învierea României Legionare.

Românii figurează în istorie ca un popor mic la număr. Destinul lui este măreț, pentrucă noi n-am robit pe nimeni.

Şcoala Căpitanului va supraviețui prin imensele jertfe aduse la temelia ei.

Peste sfânta cenuşe a Căpitanului, Ion Moța şi Vasile Marin bat vânturile uitării şi pustiul, iar iadul aleargă să stingă "flacăra mare".

Speranțele noastre se vor împlini. Să stăm de veghe contra duşmanului. Gândurile noastre răvăşite să fie sever controlate, şi puse în ordine. Să eliminăm din sânul nostru desnădejdea şi duşmanul neînțelegător.

Şcoala Căpitanului a dus la o contopire a forțelor spirituale ale Românului, din care s-a plăsmuit spiritul său de dăruire.

"Patria, Patria, Patria", avertiza Țara, Căpitanul, în marşul din Basabia şi la mormântul lui Virgil Teodorescu la Hârşova însoțit de Ion Moța, înfierau guvernul de atunci, care-şi asasinau tineretul pregătind prăbuşirea Statului; iar Ion Moța scria dela Majadahonda Căpitanului: "Să faci Căpitane o Țară frumoasă ca soarele sfânt de pe Cer".

Acesta să ne fie mesajul, la o jumătate de veac, îndelung încărcată de suferințe dela moartea lui Moța şi Marin.

Cdt. Leg. N. Stelian

Majadahonda, 13 Ianuarie 1987

MORMÂNTUL CĂPITANULUI

De-aci-nainte, vremea se măsoară
cu trudnicile tale oseminte,
şi veacul care curge peste țară
începe din cenuşa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai înviere,
prin tine luminăm de veşnicie.

Prin tine bem, setoşi, din Mântuire,
prin tine doar, ne-am curățit de zgură...
Izvor ne eşti şi cină şi zidire
şi patrafir şi cuminecătură...

Eşti azima pe care-n, plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către zări de miere,
esti perna pentru tâmpla fumegândă...

Eşti ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră-n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită,
şi umbra ta, prin smirnă şi balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
şi se schimbă-n torțe şi în spade.

Cu duhul tău - mireasmă de grădină -
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
şi ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
şi-l punem pe vechi răni de închisoare;
şi rănile din noi tresar şi cântă,
se fac medalii şi zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu paşi uşarnici,
la groapa ta, mişeii şi viclenii,
şi se vor bate-n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
şi duhul tău, țâşnind din veşnicie,
într-un năpraznic fulger să despice
pângăritoarea lor nimicnicie!

Radu Gir

Dragă tataie,

Au trecut 100 de zile de când ne-am despărțit, în noaptea de 17 Aprilie.

Nu-ți mai povestesc aici prin câte am trecut eu. Îmi pare o sută de ani de atunci. Am suferit mult.

Dar acum vreau să-ți fac o bucurie, primind această scrisoare: prima veste despre mine.

Află că sunt sănătos. Sunt bine. Am fost puțin slăbit la piept, dar am un tratament bun, m-a refăcut. Sunt la Doftana. Te rog să-mi scrii aici, închisoarea Doftana, județul Prahova.

Mamaia trebuie încurajată, căci ciocanul nemilos al durerii pare că bate mai tare la pieptul ei. Peste familia noastră au căzut multe dureri în acest timp. Eu, mata, Horia (acum e liber) şi Ioan.

Aşa, că te rog, mai scrie-i şi mata de acolo, s-o încurajezi, căci am văzut-o tare slăbită în ultima vreme.

Scrie-i şi lui Ion la închisoarea Constanța, căci el, cu ochiul lui de sticlă şi cu constituția nu prea robustă, o fi suferind mult. E condamnat la 7 luni. Eu sunt condamnat la 10 ani muncă silnică.

Când o să scapi de acolo să vii la mine, îți voiu explica şi povesti tot ce-a fost...

Pentru a veni aici trebuie bilet de la Direcția Generală a Închisorilor.

Sărut mâna, cu drag, îți doresc sănătate şi cât mai multă putere de a suferi. De mine să nu ai grijă. Sunt bine. Sunt tratat legal, human şi civilizat. Să ști că, în mijlocul supărărilor pe care le-am avut, credința lui Dumnezeu nu m-a părăsit; ea a rămas în picioare, dreaptă ca o santinelă română în mijlocul furtunii.

Corneliu, 30 Iulie 1938.

Cu plic. Pe plic adresa: *Domnului Profesor Ion Z. Codreanu*

Lagărul domiciliului obligatoriu Miercurea Ciucului

Pe plic: antetul Penitenaciarului special
Cenzurat. Doftana.
f. 267: Confidențial către Siguranța Generală a Statului
Nr. 26591

Alăturat avem onoarea a vă înainta o scrisoare a comandantului Corneliu Codreanu, adresată tatălui său, întemnițat la Miercurea Ciuc, rugându-vă să binevoiți a fi trimisă destinatarului, dacă aceasta e şi părerea Dvs.

Directorul penitenciarului,
ss.

Este trimisă personal lui Armand Călinescu, care scrie "NU" şi a fost găsită printre dosarele sale cele mai intime, care se aflau la el în birou la data când a fost asasinat.

Documentul Nr. 2 după original:

Domnule Ministru Călinescu,

Am luat cunoştință şi noi, ceilalți frați ai lui Corneliu Zelea Codreanu de discuția avută de dumneavoastrăm, cu domnul inginer Sichitiu, relativ la eventuala dispariție a fratelui nostru.

Dacă pentru "rațiuni de stat", după cum zice fostul Dvs. colaborator de la externe, vă hotărâți să-l suprimați pe Corneliu Zelea Codreanu, rugăm să binevoiți a ne acorda şi nouă această favoare şi onoare. Credem că ar fi mai bine şi pentru noi, şi pentru toți cei în cauză.

În numele fraților mei,
ing. Ion I. Zelea Codreanu
Constanța 11 Februarie 1938

În plic ştampila Constanța
Domnului Armand Călinescu, ministru de externe.
(acelaşi dosar f. 277)

CĂPITANE,

Românii cari te iubesc şi legionarii tăi încă în viață, la împlinirea unui secol dela naşterea ta, am venit să ridicăm această Sfântă Cruce pe locul pe care tu şi alți trisprezece legionari ați fost uciși în noaptea de 29 şi 30 Noiembrie 1938 prin ştrangulare şi împuşcare din ordinul regelui scelerat Carol al doilea.

Inconceptibilă, dureroasă a fost pentru tine prezența în guvernul care a urzit uciderea ta: un mitropolit şi un renumit profesor de istorie, exponenții a două instituții, Biserica şi Cultura, care, împreună cu Patria stau la baza idealurilor Mişcării Legionare Arhanghelul Mihail.

Ai înființat Mişcarea Legionară sub protecția Icoanei Sfântului Arhanghel Mihail, agățată pe peretele camerei în care ai fundat-o.

Cel mai apropiat camarad al tău, Ion I.Moța, a murit pe câmpiile Spaniei, la Majadahonda, împreună cu Vasile Marin, pentru că acolo "comuniştii trăgeau cu mitraliera în obrazul lui Christos". De acolo îți scrisese: "Mor, Corneliu, bucuros pentru Hristos şi Legiune. Nu cer nici recompensă, nici alte lucruri, dar numi victorie, şi "să faci, măi Corneliu, din țara noastră, o țară frumoasă ca soarele sfânt de pe cer, puternică şi ascultătoare ca Dumnezeu". Cu toate acestea un mitropolit,

Miron Cristea, împreună cu profesorul Iorga, au dizolvat Mişcarea.

Profesorul Iorga, Căpitane, a scris istoria comod, la măsuță, nimeni nu-l deranja, însă tu ai scris-o pe front, pe străzile țării, cu capul spart de jandarmii lui. Pe studenți îi întâlnea în aulele universităților, trebuiau să îl asculte cu mâiniile la piept, de nu, pierdeau anii. Tu însă i-ai salvat de pornografia culturii marxiste şi de păgînism, riscându-ți pielea şi libertatea. La Iaşi, când ai intervenit pentru deschiderea cursurilor, tradițional, cu respectarea slujbei religioase, ai ieşit cu capul spart de studenții umflați de doctrina marxistă, atei, din ordinul colegilor profesorului Iorga. Emeritul profesor în loc să-ți mulțumească, a dizolvat Mişcarea ta Legionară, care atât pe plan cultural, spiritual şi național, a realizat mai mult decât el pe plan patriotic.

Tu Căpitane pe plan social te-ai aliat cu Constantin Pancu, un simplu muncitor cu numai patru clase primare, dar cu credință şi inimă de aur, şi împreună ați învins grevele şi comunismul din fabrici. Țăranii au găsit în tine o mângâierea şi un îndârjit apărător al în Parlament.

În domeniul culturii ai apărat valorile tradiționale ale culturii neamului românesc, a culturii în general. Contribuția ta la educația tineretului a fost asiduă, folositoare, prețioasă. Ai salvat-o de pericolul distructiv al inculturii comuniste, le-ai indicat direcția şi țelul lor patriotic.

Bătăliile tale întinse acum pe întreg teritoriul țării, necesitau urgent o nouă organizare.

Ai adus de la altarul Bisericii Sfântul Spiridon Sfânta Icoană a Arhanghlelului Mihail, care vă ocrotise la închisoare Văcăreşti. Ai convocat pe văcăreşteni: Ion I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici. Sub protecția ei, agățată pe peretele camerei tale, le-ai citit următorul Ordin: "No.1, scris într-o condică cu câteva ore mai înainte: "Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul) ora zece seara, se înființează: LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL", sub

conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez ca şef al gărzii de la Icoană pe Radu Mironovici", Corneliu Zelea Codreanu.

Mişcarea a apărut într-un moment critic pentru țară. Oamenii politici fugeau după averi şi plăceri, trăiau în lux. Corupția în viața politică se întindea de la cel mai mic slujitor, la cel mai important om politic.

Ai început s-o organizezi, ai cutreierat țara în lung şi în larg cu oastea ta legionară, adeziunile la Mişcare erau masive. Țăranii, lucrătorii, liberii profesioniști, funcționarii, comercianții, preoții, din ce în ce mai numeroşi se înscriau în Mişcare. Se produsese o revoluție morală, întreaga clasă politică a intrat în panică.

Pe măsură ce participarea poporului la manifestațiile voastre creştea, creştea şi persecuția adversarilor politici. Ați început cu 700 de voturi, la a doua competiție politică ați obținut 20000, la următoarea câştigați 70000, pentru a ajunge la ultimele alegeri, din 1937, la o jumătate de milion. Guvernanții se neliniştesc, ordonau organelor polițieneşti metode din ce în ce mai violente: bătăi, împuşături cu baionetele, capete sparte, arestări, închisori, omoruri, adesea dizolvarea Mişcării Legionare.

Guvernele cad, alegerile se înmulțesc.

Pentru a putea pătrunde mai uşor unde autoritățile vă împiedicau, ai dat Mişcării şi un alt nume: Garda de Fier. Era o măsură tactică şi titlul era oportun. Cu aceste două nume, potrivit situației, ați participat la alegeri. Opt în doi ani. La 31 August 1931 intri în Parlament. Într-o seară târzie îți dau cuvântul. Mulți ies demonstrativ din sală, ceilalți zbiară, într-un zgomot infernal îi lămureşti: Vrem pedeapsa cu moartea pentru cine fură banul public; confiscarea averilor acelora care şi-au furat țara; răspunderea penală a tuturor politicienilor care au sprijinit afaceri incorecte; împiedicarea politicienilor de a mai face parte din consiliile adimistrative alc băncilor şi întreprinderilor; alungarea

cetelor de exploatatori care au venit pe pământul țării ca să exploateze bogățiile solului şi munca brațelor noastre; declararea tuturor teritoriilor României proprietate inalienabilă şi imprescriptibilă.

Oligarhii de la putere care se scăldau în mocirla destrăbălării, ți-au jurat răzbunare, distrugere, moarte cu orice preț. Ai ajuns la alegerile din 1937 trecând prin foc şi săbii, tratament inchizitorial.

Tu ştiai însă că învingându-le riscai viața. Eram în clădirea sediului pentru contabilizarea rezultatelor alegerilor, în prezența inginerului Clime. Noi eram veseli, pentru că rezultatele care soseau erau bune. Tu însă, în picioare, trist, sprijinit la o masă. Când a venit un comandant care votase la o secție din apropiere, entuziasmat pentru că văzuse la secție mulți simpatizanți legionari şi te-a informat, tu, cu ochii fixați în vid i-ai răspuns laconic,... da,... da...

Rezultatul alegerilor excelent, permitea o guvernare legionară împreună cu național țărăniştii, cu Maniu, cu care aveai un pact de neagresiune. Ați bătut guvernul de la putere: liberali-Vaida-Iorga.

Încă nu erau definitive rezultatele, dar indicative, profilau o majoritate adversă regimului, criminalul mistru de Interne Armand Călinescu s-a şi dus la exterminatorul tineretului românesc Carol al doilea să-i reliefeze, terorizat, consecințele unui eventual viitor guvern Maniu-Codreanu. Conspiratorii Carol, Miron Cristea, Iorga, Călinescu, decid să te omoare Căpitane.

Conjurații urzesc următorul plan: Iorga provoacă, scrie în ziarul său că în restaurantele legionare se pregătesc comploturi. Căpitanul se apără. Îi scrie: în limitele puterii mele, eu, care te-am respectat, îți strig: eşti incorect, necinstit în suflet.

Cursa camarilei a funcționat: Iorga îl dă în judecată pe Căpitan pentru ultraj. Căpitanul la 17 Aprilie este condamnat la 6 luni şi transportat imediat la închisoarea Jilava. A fost pretextul pentru a-l avea în mână în vederea preparării procesului următor

cu scopul de a-l scoate din circulație pentru a-l distruge definitiv, pe el şi Garda de Fier.

La 17 Mai 1938 a început marele proces.

Astfel Căpitane un renegat istoric, un rege concubin, un argat criminal, şi o justiție prostituată ți-au preparat moartea. Ți-au înscenat cel mai monstruos proces din analele justiției române, un proces care cu toată prezența de irefutabile probe şi martori de dezvinovățire numeroşi şi prestigioşi, ai fost condamnat la 10 ani muncă silnică pentru Neam, nu este moarte ci Înviere, ca să fie siguri că eşti mort, Armand Călinescu a format echipa morții: generalul Bengliu, maiorul Dinulescu, colonelul Zeciu, maiorul Macoveanu, maiorul de origine evreiască, Scarlat Roşianu, cinci ofițeri superiori români, care nu au avut demnitatea gradului şi mândria stirpei pentru a se opune crimei, au ales josnicia servului, de a o executa. Au încărcat două autodube cu jandarmi şi de la închisoarea Râmnicul Sărat te-au luat pe tine, pe cei zece Decemviri şi cei trei Nicadori, v-au suit în aceste autodube, v-au legat de bănci cu brațele la spate, în aşa mod ca să nu vă puteți mişca. Înapoia fiecăruia stătea câte un jandarm cu un ştreang în buzunar. Ați pornit spre Bucureşti. Ajunşi în dreptul acestei păduri Tâncăbeşti, maiorul, Dinulescu a oprit maşinile, a aprins o lanternă, semnal prestabilit, şi cu revolverul în mână a ordonat: executarea! În acel moment jandarmii au scos din buzunare ştreangul şi l-au strâns în jurul gâtului fiecărui legionar. Ştreangurile v-au sugrumat. A fost un muget şi un horcăit, apoi o linişte de mormânt.

Jandarmul Sârbu, care se afla lângă tine a spus: "Înaintea ordinului de execuție, Căpitanul şi-a întors capul puțin către mine şi mi-a şoptit: "camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei". Ce vroiai să le spui, Căpitane? Vroiai să-i saluți în ultima clipă a despărțirii? Vroiai să-i încurajezi? Orice le-ai fi spus Căpitane, dovedeşte dragostea nelimitată pentru camarazii tăi.

Ajunşi la Bucureşti, maşinile cu legionarii au intrat în fortul de la Jilava, în interiorul căruia era săpată o groapă mare. Legionarii au fost scoşi din maşini şi aşezaţi pe pământ; din ordinul colonelului Zeciu s-a tras câte un foc de puşcă sau de revolver în capul legionarilor strangulaţi. Cadavrele au fost aruncate în groapă. Asupra lor s-au vărsat multe sticle de acid sulfuric, au fost acoperiţi cu pământ iar deasupra lor s-a pus o placă grea de piatră naturală, o lespede.

Conspiratorii, animale ale unei specii de o cruzime încă necunoscută, au crezut că te-au ucis, Căpitane. Şi Domnul Nostru Iisus Cristos a fost pus într-o groapă şi acoperit cu o piatră grea, dar nici El nu a murit. S-a suit la cer şi şade la dreapta Tatălui. Este viu şi aşteaptă să fie trimis de Dumnezeu să facă Dreptate cerească, să aleagă fiinţele cinstite, bune, şi să arunce în Iad bestiile feroci ca Miron Cristea, Carol al doilea, Nicolae Iorga, Armand Călinescu.

Noi legionarii, aceia care am mai rămas, pentru că, aşa cum ai spus tu, duşmanii nu au putut să ne omoare pe toţi, mergem înainte. Tu şi martirii legionari, păşiţi în rând cu noi, cei ce am rămas.

Sunteţi mulţi Căpitane, zeci de mii, pentru că după ce te-au ucis pe tine au umplut închisorile cu zeci de mii de camarazi, numai pentru că erau legionari, alte vini nu aveau. Au fost împuşcaţi în închisori, pe străzi. Chiar şi pe front, pe la spate, justiţiari. Închisorile au rămas pline timp îndelungat, sunt legionari şi cu 20 de ani de puşcărie. Căpitane, nici cei mai fioroşi bandiţi şi criminali nu au fost torturaţi ca legionarii. Aproape toţi trebuie să fie în Rai cu tine. Au avut o viaţă de sfinţi.

S-au împlinit o sută de ani de când tu te-ai născut. Dumnezeu ni te-a trimis ca şi pe Fiul Său, să ne mântuieşti, să nu fim haini, să ne iubim aproapele, să fim drepţi, cinstiţi. Tu te-ai purtat şi ne-ai condus după legile morale şi spirituale culese din Sfintele Evanghelii. Ai trăit în sărăcie, nu ai sorbit plăcerile vieţii, ţi-ai sacrificat părinţii şi fraţii. Înfăptuirile tale în folosul

Neamului românesc au fost miriade, cât ai făurit tu în viața ta de 39 de ani nu ar fi fost posibil fără Harul Creatorului. Ți-ai împlinit datoria, dar Necurații Puterii nu mai puteau suge sângele poporului, şi te-au nimicit. Ca şi pe Isus, te-au răstignit, ucis şi îngropat sub lespede. Dumnezeu te-a chemat.

Roagă însă pe Bunul Dumnezeu, ca până când te va trimite pe tine, să împlinească rugăciunea ce I-am făcut-o împreună cu Stelian Stănicel: "Naşte Doamne, din pământul românesc încă un Căpitan, care să ridice Crucea doborâtă la pământ, să refacă istoria străbună, să şteargă lacrimile şi suferințele cu mâna lui, să vindece rănile trupeşti şi sufleteşti pricinuite de cei fără Dumnezeu şi să deschidă drumul luminos către Tronul Împărăției tale: NEAMUL NOSTRU ROMÂNESC, şi să facă din țara noastră "o Țară frumoasă ca Soarele Sfânt de pe Cer, bogată, puternică şi temătoare de Dumnezeu", aşa cum au visat-o Ion Moța şi Căpitanul".

Am fi vrut Căpitane să-ți facem un mormânt. Căutăm oasele tale de 60 de ani, dar nu le găsim. Noi tot credem că tu Căpitane ai fost trimis de Dumnezeu, ca Isus Cristos, deoarece nu-ți găsim oasele, înseamnă că şi tu ai fost chemat în Paradis.

De aceea ridicăm această Troiță la care noi legionarii şi românii adevărați vom veni să plângem şi să ne rugăm. Dar vor veni şi mulți credincioşi creştini din multe alte țări, pentru că eşti foarte cunoscut şi iubit şi în alte țări, cartea ta a fost publicată în Franța, Italia, Spania, Argentina, Anglia, America.

Noi mereu te plângem frate şi tu dormi mereu.

Legiunea Trăieşte, Căpitane, noi nu o vom lăsa să moară niciodată, SĂ NE TRĂIEŞTI CĂPITANE.

La Tâncăbești, în acea margine de pădure, în anul 1938, în noaptea de 29-30 noiembrie, noaptea Sf. Andrei, din ordinul lui Carol al II-lea și Armand Călinescu, au fost asasinați prin strangulare Corneliu Zelea Codreanu și cei treisprezece legionari, Nicadorii și Decemvirii. Aceşti martiri nu au la mormântul lor, necunoscut încă, o cruce, simbol al întregii creştinătăți. Sub regimul și dictatura sângeroasă a comunismului instaurat la noi în țară printr-o lovitură de stat după 23 august 1944, au început cercetările, deportările și asasinarea prin puşcării a tot ce au avut românii mai bun și mai curat, floarea Neamului Românesc. Astfel au căzut sub urgia comunistă Întregitorii Poporului Român, întreaga familie a Brătienilor, marele român Iuliu Maniu, mulți conducători militari generali și colonei, intelectuali și chiar mulți țărani. Statisticile spun că au fost uciși sub acest regim comunist peste un milion de români.

Lupta acestor atei nu s-a mărginit numai la cei vii. Au început să se lupte și cu cei morți din morminte. Astfel în anul 1947 au profanat mormintele celor înhumați la Casa Verde, Corneliu Z. Codreanu, Ionel Moța și Vasile Marin căzuți în Spania, Nicadorii și Decemvirii. Osemintele lor au fost scoase din morminte și aruncate undeva, în gropi necunoscute de noi până în ziua de astăzi.

Mulți din cei care au luat parte la această odioasă profanare, sunt în viață și astăzi.

Oare conștiința lor, dacă o mai au, acum la sfărșit de viață, nu-i îndeamnă să vină să-și descarce sufletul. Mai cu seamă că ei au făcut-o sub presiune, din ordin.

Noi așteptăm mereu.

La centenarul nașterii lui Corneliu Zelea Codreanu, 13 septembrie 1899-13 septembrie 1999, familia și câțiva prieteni, au ridicat la Tâncăbești la locul asasinării Căpitanului și a celor treisprezece legionari, pentru amintirea și pomenirea lor, cu multă

trudă o troiță. Acum două zile a fost profanată, a fost distrusă. Diavolul în luptă cu crucea. Voi mişeilor nu ați distrus o cruce prin odioasa voastră faptă, că ați înălțat-o. Nu prin distrugerea unei cruci veți putea înlătura din inima şi sufletul oamenilor amintirea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a luptei lui.

Au murit atâția comunişti, atei convinşi, Gheorghiu-Dej, Bodnăraş, Ceauşescu şi la căpătâiul lor a fost pusă câte o cruce. Ați auzit cândva că vreuna din aceste cruci ar fi fost profanată sau distrusă? Sigur nu. Pentru că noi respectăm crucea chiar dacă nu şi pe cel de sub ea. Judecata cea dreaptă a lor o va face bunul Dumnezeu.

Mulțumim pe această cale celor care au susținut realizarea troiței de la Tâncăbeşti ridicată cu prilejul Centenarului naşterii Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu:

1. Nicolae Constantinescu – Elveția
2. Nicolae Iliescu – S.U.A.
3. Guian Vasile – Canada
4. Aurel Vlad – S.U.A.
5. Tudor Murgoci – Canada
6. Ion Bădiu – Canada
7. Dorina Gabor – Germania
8. Victor Bobică – România
9. Iancu Perifan – Franța

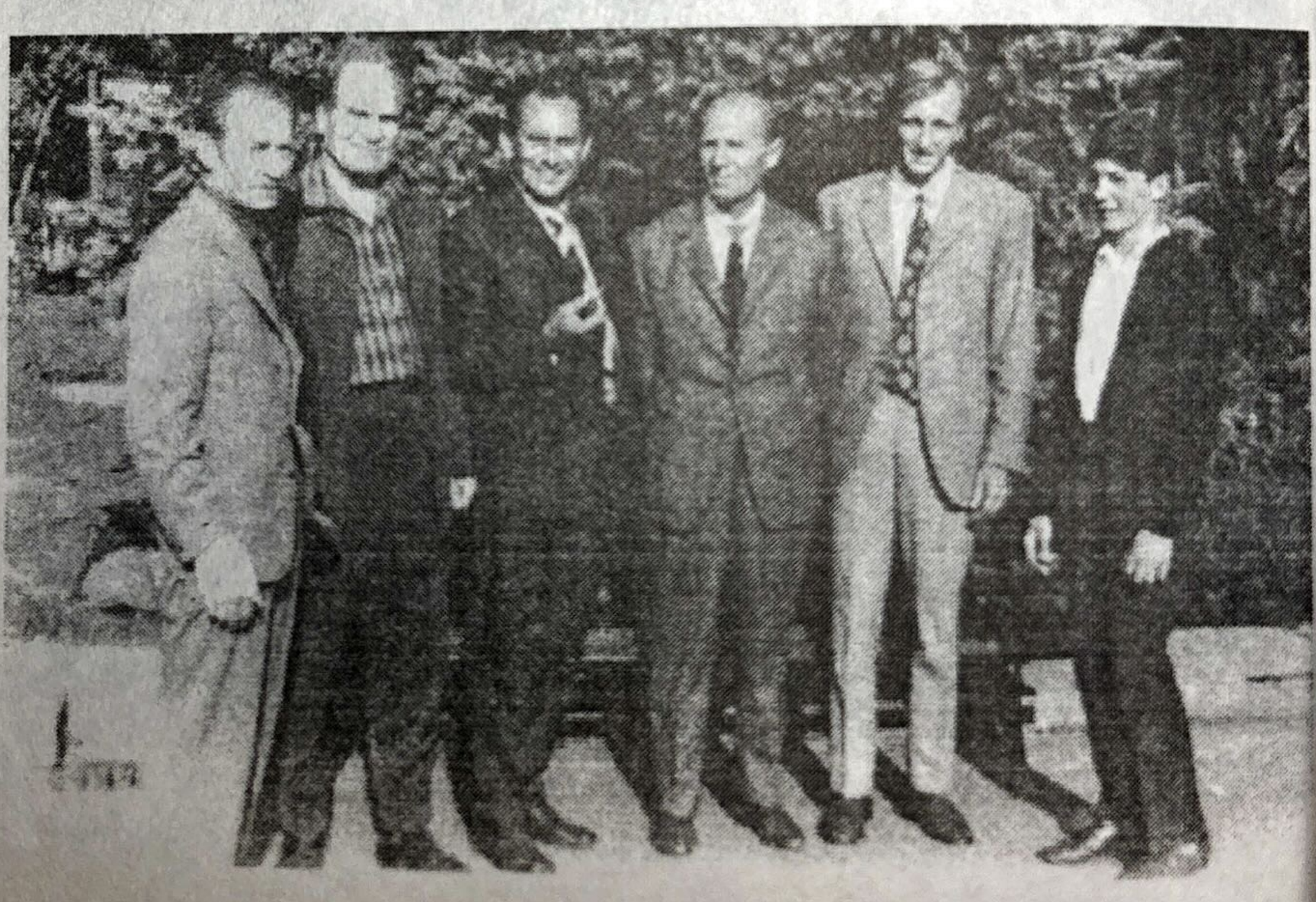

ОЎР
МІХАЙЛ